

Gina Moldovan

Iovu Roiban Oroianu

De vorbă cu iubirea secretă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gina Moldovan, Roiban Oroianu Iovu

De vorbă cu iubirea secretă

ISBN...

Târgu Mureș, Editura Tipomur, 2022

Tehnoredactare computerizată: Ioana Andreea Șuteu

*Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorilor*

Copyright Gina Moldovan, Iovu Roiban Oroianu

Tiparul executat la Tipografia TIPOMUR -Târgu Mureș

România

Gina Moldovan

Iovu Roiban Oroianu

De vorbă cu iubirea secretă

Editura TIPOMUR Târgu Mureș

2022

Cuvânt înainte

„De vorbă cu iubirea secretă”, leac și alint!

Oroiu, un sat ardelean ca mai toate satele ardelene aflătoare de-o parte și de alta a Mureșului nostru cel lin, adânc și liniștit, curgând domol din vremi bătrâne și îndepărtate printre umeri de dealuri, cu oameni mereu înnevoiți de toate, înrobiți din moși strămoși humei acesteia, pe care au tot întors-o la vreme de primăvară, pentru a-și stâmpăra mereu nesătula gură. Satul dintre dealuri, satul cu dealuri de lut, așa cum bine îl pomenește poetul Ion Horea, originar din satul vecin, Petea.

Aici a venit pe lume acum aproape 70 de ani Iovu a lui Monuțu și Genica Roiban, copilul ce a îmbucurat atunci pentru o vreme viața părinților săi. La fel ca toți copiii vremii sale a trăit în cuibarul satului său o copilărie amestecată cu de toate, plăceri și bucurii, dar și necaz și suferință. A fost ca toți ceilalți de-o seamă cu el, primăvara cu cioporul de miei pe Continit culegând viorele și dedeței galbeni, ajutând, după puterile sale, mama la treburile casei, vara ducând

amiaza și ojina la cei aflători la muncile câmpului pe hotare, toamna la cules de vie, sau pe tarlăua de cucuruz, iarna ajutând la hrănitul și adăpatul animalelor de pe lângă casă, din poiată și ocol.

A avut clipe de plăcere și adevărată bucurie la udatul fetelor la sărbătorile de Paști, la sfântul colindat de la Crăciun, la nesfârșita joacă cu cei de-un leat cu el, învățând rând pe rând toate rînduielile, datinile și obiceiurile locului, lucru ce-i va fi de mare folos pentru toată viața. Ager la minte și setos de-a se înnobila prin știința de carte, după ce a învățat a buchisi abecedarul și a socoti cum trebuie numerele, s-a desprins de sat și, rând pe rând, cu multă ambiție, muncă și încrâncenare a urmat școli tot mai înalte, deșteptându-se, înțelepțindu-se, domnindu-se până la urmă.

Și-a făcut cu prisosință și datoria față de țară ocupând funcții importante într-o mare unitate industrială din Sighișoara. Și mai apoi, în cele din urmă, ocupând o funcție importantă în Primăria Municipiului Sighișoara, această străveche urbe de pe malul Tîrnavei Mari, vestita Perlă a Transilvaniei.

A cochetat cu poezia, unde versul său curat, matur, elegant, a atras atenția cititorului pentru că era venit din inimă și dat spre a fi cunoscut de alte inimi pentru a le bucura, a le înflora, a le lecuia de multele înnevoiri lumești. Acum domnia sa scrie poezie și proză cu râvnă, vrînd parcă să recupereze timpul pierdut în urma sa și bine face, pentru că acum e nevoie de poezie

și scris mai mult ca oricând pentru a lecuși și alina sufletele noastre atât de întristate și de lăcrimate uneori, de toate câte această mincinoasă viață ne dă și ne cere ca înmiiță vamă pentru scurta noastră viață trăitoare aici, pe păcătoasa tină a lumescului acestuia.

Nu și-a uitat nici de datoria pe care o are pentru satul său natal, sens în care a ostenit mai mulți ani la rând pentru a scoate o primă MONOGRAFIE a satului, o muncă de Sisif, dar care îi va nemuri cu siguranță numele în sufletele celor trăitori și-acum în găuacea satului ce la făcut pe el și pe mulți ca el, cunoscuți lumii. Cinste lui și cinste tuturor celor de-o seamă cu el care nemuresc prin scrisul lor viața unui colț de lume, mai ales aici în jertfelnicul și mult prea răbdătorul și iertătorul nostru Ardeal. Ferice de satele care au asemenea fii!

Acum domnia sa, împreună cu o altă talentată scriitoare în ale poeziei și romanului de dragoste GINA MOLDOVAN, membrii ai Cenaclului literar „Aurel Filimon”, Târgu Mureș, își încearcă iscusința în ale scrisului, oferindu-ne spre lecturare romanul „DE VORBĂ CU IUBIREA SECRETĂ”, o ficțiune scrisă, după umila mea părere de simplu cititor și nu de critic literar îndreptățit, cu atîta iscusință și talent încât totul pare a fi atît de autentic, de rupt parcă din viața autorului, de real, încât tu ca cititor nici nu pui la îndoială că poți să fii înșelat în crezul tău. Poate că și acest aspect va da valoare și certitudinea necesară că prin scrierea romanțată a unui simplu fapt de viață,

autorii, prin harul lor au talentul necesar a continua și prin acest gen literar în demersul lor scriitoricesc.

Chiar dacă, văzând coperta cărții și aflând că sunt doi autori, bărbat și femeie, nu vă lăsați amăgiți de faptul că, în viziunea voastră ați ști deja cine sunt personajele principale ale romanului, că ați putea să vă înșelați profund.

Am spus și o repet, romanul tratează o situație obișnuită din viața milioanelor și milioanelor de cazuri reale, dar cu toate acestea, prin modul în care este construită acțiunea în mod ascendent, prin relațiile, dialogurile, prezentările unor situații diverse, ea atrage cititorul a nu lăsa din mână cartea, tocmai pentru a afla până la urmă deznodământul acestei frumoase povești de dragoste. Iubirea celor doi este una umană, trăită cu ardoare, cu patos, cu durere uneori, cu clipe de vis și de visare, cu dezamăgiri și dureri, cu tot și toate câte viața aceasta le are și le dă cu prisosință fiecărui îndrăgostit.

Aici se vede talentul autorilor de a pune în palma și sufletul cititorului, fără reținere, dar cu decența necesară pentru a nu face stridențe, toate trăirile, speranțele, dorințele, înfiorările cele tainice ale suflului lor. Așa și numai așa ele pot fi la rândul lor trăite de sufletul cititorului, așa și numai așa ele pot înflori, îndurera, înălța aceste suflete.

Avem în fața noastră așadar tipul de carte care te poate scoate și numai pentru o scurtă vreme din atât de înnevoita și întristata noastră viață de acum,

purtându-ne spre un ideal pe care fiecare dintre noi ni-l dorim în orice clipă a vieții noastre. Sunt sigur că la sfârșitul lecturii îi veți felicita în gândul vostru pe cei doi autori pentru curajul de a spune și a scrie ceea ce voi nu îndrăzniți a face.

Tocmai de aceea îndemn autorii acestei cărți să scrie în fiecare clipă liberă a vieții lor pentru ca moștenirea noastră culturală să fie cât mai consistentă pentru vremurile ce vor veni, iar pe Domnul Dumnezeu îl rog să le lungească cât mai mult trecătoarea clipă din veșnicia petrecută aici pe pământ, ca să ne putem bucura de rodul strădaniei lor în ale scrisului, apreciindu-le astfel harul dumnezeiesc al creației. Nimic din această lume nu ducem cu noi în lumea de dincolo, tot ce am adunat până acum aici, cu atâta râvnă și trudă se va risipi sau se va pustii, singurul lucru care va rămâne după noi scriitorii va fi urma scrisului nostru și un nume care ne va veșnici dacă o merităm.

De aceea vă îndemn pe toți să citiți această carte care a strâns în căușul cuvintelor toată durerea, bucuria, speranța, visul unor suflete mari și bune, care a fost pusă uneori în boaba unei lacrimi ce s-a transformat în rând de carte. Simțul și trăirile lor, ca să ne facă nouă acea pagină mărturisitoare și lecuitoare de carte.

Mircea Dorin Istrate
Președintele Ligii Scriitorilor Români
Filiala Mureș

Argument

Au trecut 50 de ani...or fi mulți?!..or fi puțini?! Ne-am regăsit întâmplător pe rețelele de socializare. Tu, așa ca altădată, gingașă și sfioasă. Eu, același băiat visător, dedicat cărților și sălilor de lectură! Cochetând cu „Ultimul romantic”... și eternul „Călător prin vise”!

Am început să comunicăm și încet, încet s-a înfiripat un dialog interesant. Privindu-ne cu alți ochi, maturizați de trecerea anilor, am descoperit că avem foarte multe trăsături comune, pasiuni și puncte de vedere similare despre viață și despre Lume în general, redescoperind, așa fără să vrem, pe cei doi liceeni, eroii unei frumoase povești de dragoste din trecut! Și a culminat cu perioada în care, eu bolnav, revenit din spital, învățam să merg, iar tu, mă însoțeai pe parcursul plimbării, vorbind ore în șir la telefon, făcând totul mai ușor de trecut.

Fără să ne dăm seama, într-un „remember” fascinant, am descoperit printre amintiri, întâmplări care ne-au umplut sufletul de nostalgie... Amintiri dragi, din vremea când, liceeni fiind, am trăit această frumoasă poveste de iubire... Recitind aceste dialoguri, mi s-a părut interesant să încercăm să șlefuiim și să retușăm puțin textul, ca mai apoi să tipărim o carte, cu care să ne mândrim amândoi, în fața prietenilor, și mai

ales în fața colegilor de la Cenaclu literar „Anotimpuri” din municipiul Lugoj!

Cartea aceasta nu se vrea, a fi în mod obligatoriu, considerată o operă literară! Dar cu siguranță va scoate în evidență valențele sufletești, caracterul personajelor despre care vă vorbeam, doi tineri frumoși și dezinvolți, fascinați de lecțiile de la Literatura Română și experimentele sufletești de la Cenaclul literar al Școlii!

Și nu în ultimul rând, am vrut să scoatem în evidență o conversație plină de frumusețe și tandrețe și de ce nu, o dragoste platonice, între doi foști elevi ai Liceului de Cultură Generală Nr. 1 din Lugoj, promoții ale anilor 1970-74, pe vremea când școala era școală, învățam, citeam să ne înnobilăm cu lumina cărților! Și tineri și neliniștiți, iubeam! Pentru că, parafrazând-o pe Magda Isanoș, o poetă de suflet:

...,Iubirea e ca soarele, care rămâne pururea curat și după ce -milos- i-a sărutat leprosului, pe uliță, picioarele”...¹

Autorii

¹ Magda Isanoș, *Dragostea mea*, Revista „Însemnări ieșene”, Iași, 1936

Capitolul I. De ce te-am iubit ?!

Simt că am ajuns la capăt de drum... Culcat pe spate în iarbă, cu ochii ațintiți spre cer... Singur, doar cu amintirile mele... Mă duce gândul departe, peste ani, peste o viață... Atunci, demult, am crezut că o să mă prefac că tu nu mai ești; iar tu vei uita că m-ai cunoscut vreodată... Eram ferm convins, că amândoi am greșit și, că cel mai bine era să urmăm drumuri diferite. Această despărțire va fi spre binele amândurora, ne va vindeca pe amândoi. Eu mă voi retrage printre caietele și cărțile mele din biblioteci și sălile de lectură, cochetând cu iubiri platonice, romantice...

Tu vei întâlni un băiat vesel și dezinvolt, care te va face fericită. Am să caut un motiv să pot să trăiesc fără tine... Deși nimeni nu mă poate convinge că cineva vreodată o să te iubească așa cum te-am iubit eu... Cum să-i spun inimii că ai plecat? Ce o să pun eu în suflet în locul tău?! Știu, e prea târziu pentru noi.

Îmi va fi foarte greu, dar te voi uita... Chiar dacă nu te



voi mai revedea și nu
mă voi mai trezi
dimineața lângă
chipul tău drag.
Vreau să știi că
pentru tine, să te pot
uita, voi călători
departe, prin toată
lumea, peste mări și

țări, până la capătul orizontului. Dar întotdeauna vei
rămâne eterna mea iubire... pentru că între noi nu
există distanță, nici timp, nici spațiu. Nu a fost
niciodată și așa va rămâne... Există o legătură pe care
nu o poate rupe nimeni: iubirea noastră secretă...

Ți-aș scrie versuri și te-aș culca-ntr-un pat cu flori
Te-aș ține-n brațe cum ții în palmă o floare sau un pui
Să te ating cu inima rănită, cu razele de Soare-n zori
Dar, vezi, de dorul meu nu-i pasă nimănui!

Iubirea secretă, dragostea secretă; vom fi obligați să
o ținem ascunsă, dintotdeauna ascunsă... Nu avem voie
să o spunem nimănui! Tu și eu nu avem dreptul la
iubire, doar așa pe ascuns; trebuie să ascundem toate
sentimentele.

Pe de altă parte, dragostea secretă trebuie întreținută
mereu; dar dacă nu am posibilitatea să te sărut când aș

vrea, să simt că mor de sărutările tale... e totul în zadar!

Cât mi-aș dori să strig, să afle lumea fericirea și bucuria mea pentru o dragoste atât de mare.

În cele din urmă, poate va veni o zi când ne vom lua de mână, fără a crede că această dragoste este o greșeală, o rușine... Vom ieși în lume, printre oameni, orbiți de razele soarelui pe care nu le-am văzut de atâta vreme. Da, mi-aș dori să strig, să afle toată lumea, fericirea și iubirea mea... dar tu și eu nu avem dreptul la toate astea... și trebuie să rămână secretul nostru!

Doamnă frumoasă, a visurilor mele, acum într-o toamnă târzie, vreau să-mi fii primăvară. Acum când toamna vieții îmi bate cu degetele în geam și printre picăturile de ploaie, simt cum mă înconjoară singurătatea și tristețea.

Doamnă frumoasă, îți promit o toamnă, cu arome „cromatice” de frunze veștede, ucise de-al brumei otrăvit sărut, în euforia căderii, plutind între cer și pământ!

Azi va fi o zi frumoasă... dar cele mai frumoase, vor fi zilele ce vor urma! Mă voi strădui să fie așa!

- În imaginația mea ești un om cu trăiri intense, vii, adevărate, cu poftă de viață. Iubirea merită trăită chiar și de la distanță, prin cuvinte, prin șoapte de iubire pe înserat poți învia sufletul celui care suferă de singurătate.

Eu cânt, eu descânt... Boala și bătrânețea mă toacă mărunț, mărunț. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că

voi ajunge aici. Dar așa mi-a fost dat, să ard ca o torță, să trăiesc ardent. Și în urmă să-mi rămână o dâră luminoasă ca urma unei comete.

- Din păcate ai foarte mare dreptate...Bătrânețea nu iartă pe nimeni, dar eu îți propun să fim mai optimiști. Să aprindem în noi acea scânteie de viață și să lăsăm în urma noastră o mărturie care nu poate fi contestată niciodată de nimeni.



-Vezi, și cântecul ăsta are iz de adiere de toamnă, de sfârșit... eu îl percep ca pe o durere dulce, plăcută, ca un

balsam euforic!

Sunt versuri triste, de despărțire, sfârșit și singurătate dar e plăcută melodia. Mădălina Amon cu „Cântecul Toamnei” sau chiar „Ultima toamnă”!

Culorile toamnei, acuarelă pastelată și sentimente curmate până la sânge... cum să nu-ți bucore sufletul?!... mă gândesc cu ce melodie să fac asocierea!

Revăd banca din marginea aleii, covorul de frunze ruginii, așternut peste tot... Și noi pe bancă, îmbrățișați, un singur trup, asemeni sculpturilor lui Rodin. Ce n-am fi dat ca timpul să se oprească pentru o vreme pe loc, să savurăm mirajul acelor momente, fără egal!

„Pentru fiecare om există undeva o bucătică de cer pe pământ. Sau de suflet”... Și totuși, cea mai frumoasă lună a toamnei e Noiembrie... chiar dacă într-o anume zi, uneori fulguiește!

- Da, este adevărat, toamna creează nostalgie tuturor îndrăgostiților... Adierea vântului este mai rece, iar ploaia mărunță nu se mai sfârșește. Stai și meditezi, iar sufletul tău călătorește prin locuri neumblate, necălcate de vreun muritor. Dar să nu uităm un lucru: pentru fiecare dintre noi există o bucurie interioară, o bucurie, o satisfacție, cum vrei să-i spui... Chiar și versurile unei poezii de iubire te pot trezi la sentimente mai dulci, mai senine, mai aproape de sufletul tău care în momentul de față, suferă de singurătate. Poate amintirea celor dragi, plecați prea devreme din viața ta ți-au creat o adâncă nostalgie...

Poate că și luna octombrie e frumoasă. În noiembrie e frig și ... Mai și ninge într-o anumită zi.

Nu m-as fi gândit la o astfel de iubire „iubește-mă ca pe-o vacanță " dar e foarte veselă și te bine dispune.

E mai mult o metaforă... dar și melodia și versurile, așa cum zici, te bine dispun!

Azi nu am avut timp de muzică... au fost musafiri vorbăreți! Noapte bună!

Ca nimeni altul, Păunescu, meșteșugind cuvintele, preface din femeie o icoană... miracolul Dumnezeiesc să-l ajungi... Icoană cu picioare lungi!

-Într-adevăr inegalabil. Poeziile lui sunt cu atât mai frumoase dacă le recită el. Ascultându-l pe el, simți

adâncimea cuvintelor, esența lor.

Ai dreptate dragul meu, un poet ca Păunescu nu se va mai naște niciodată... Îți scriu câteva versuri pentru amintirea lui:

*„Nici nu mai știi dacă erai frumoasă
Și nici în ce culori îți sta mai bine
Știu doar atât că amintirea nu mă lasă
Și-n fiecare zi mi-e dor de tine.”²*

Poezia și muzica divină te fac să gândești până dincolo de promisiunea făcută cândva unei ființe dragi.

O melodie deosebită...în liceu, prin anul IV, dimineața de la ora 8 la 9 se difuza o emisiune, „Melodia preferată”, la cerere... Într-o zi, am chiulit de la prima oră ca să ascult melodia preferată, dedicată unei fete! Acum, după 44 de ani, i-o mai murmur din când în când, acompaniat de You Tube!

Mi-am imaginat de foarte multe ori, o scenă șablon... Eu stând pe un fotoliu, privind-te cum trebaluiești la masa din bucătărie, pregătind cina. Te urmăresc și-ți urmăresc fiecare gest... Mă ridic și mă îndrept spre tine îmbrățișându-te, cu sărutări pasionale după ureche și pe gâtul măsliniu. Cu un pitic ce aleargă prin bucătărie și care se lipește de poalele tale... Îl luăm în brațe și așa înlănțuiți și îmbrățișați toți trei mi se pare că e cea mai fericită întâmplare... dar e doar un vis... Nu pot să-mi imaginez cum ți-ai închipuit că sunt, eu cel sobru,

² Adrian Păunescu, Cum să-i spun inimii că ai plecat, Volumul Sunt un om liber, Editura Cartea Românească, București, 1989, p. 584

foarte sever aplecat mereu asupra cărților și revistelor în sala de lectură la bibliotecă. Poate un pic mai relaxat pe bancă, în curtea școlii sub tei, sau întins pe iarbă, cu fața spre cer, acolo sus pe deal pe pășunea cu flori... liber și degajat de orice obligație. Obligația și responsabilitatea de a ajunge om învățat așa ca „Uănu”, ca Ion Horea, poetul, m-a urmărit toată viața. Oricât am încercat, nu m-am putut debarasa de ea... Era ca un jurământ de sânge, ca o promisiune de viață... Promisiunea făcută mamei... De multe ori mergeam spre cantină, cu cărțile și caietele sub braț. Dar uneori nici măcar nu realizam ce e pe masă în farfurie... eram preocupat doar de ce voi descoperi citind conținutul cărții și ce voi scrie după ce le-am trecut prin filtrul minții mele! Mi-l închipuiam hoinărind prin Continut, sau spre Vaidei prin Zăpodea. Mă gândeam ce descoperă el acolo... și totdeauna mi-ar fi plăcut să găsesc ceva mai deosebit ca el. Chiar dacă aceiași brumă groasă săruta cu sărutul ei otrăvit iarba necosită de prin ogrezile celor mutați în Țintirim...

Dar peste toate rămâne ca o icoană, imaginea dragă ce mi-a mângâiat sufletul. O întâmplare care dăinuie în amintire și-un nume drag de fată!

-Foarte frumos, ar trebui s-o iei și la dans

Ar trebui s-o vezi, s-o simți ca mine... și-ar trebui să o iubești la fel de mult... și poate... M-a amețit valsul ăsta. Iubirea este ca o muzică divină, un leagăn al sentimentelor pure și adevărate care va avea un loc de cinste în inimile celor care iubesc. Dar acum e târziu

iubirea mea, ne auzim mâine. Îți spun „Noapte bună!” și să mă visezi, poate așa vom putea fi mai aproape...

Dragostea este o muzica a cărei frumusețe nu se pierde, o suferința dulce, un sentiment...

-Buna dimineăta, te-ai trezit?

Bună dimineăta! Ieri, acasă în sat a fost Pomenirea Morților... da nu am putut ajunge în Țintirim... cu gândul și sufletul am fost acolo... și am făcut un fotomontaj. Poate la anul de Florii voi fi sănătos să pot merge acolo. Dumnezeu să-i ierte, să-i odihnească în pace pe cei dragi, plecați de lângă noi în ceruri și veșnică să le fie pomenirea!

-Numele lor este plus infinit - foarte frumos Mircea! Și mie mi-e dor de ei. De tata, de mama, de cei trei frați plecați prea devreme la cele veșnice. Trebuie să învățăm să răzbim prin viață care nu este altceva decât o luptă continuă.

Sunt pe drum, mă duc încet ... că e de urcat. Mai am un pic până acasă.

- Vezi tu, nici dragostea dar nici înverșunarea nu te ajută să treci prin viață, doar o logică solidă. Putem să comunicăm fără cuvinte, în așa fel încât să eclipsăm realitatea care ne bântuie pe amândoi. Această realitate nu este alta decât iubirea care s-a cuibărit în sufletele noastre bântuite de atâtea minuni ale lumii.

Te invit la dans!

-Cu plăcere. Mulțumesc. Mi-ar plăcea să dansăm amândoi, dar ești prea departe...

O melodie frumoasă... de ascultat din zori de zi, până în amurg... pentru mine nu există lacrimi... linia melodică mă liniștește și parcă plutesc!

Buna Dimineața! Muzica Sârbeasca. Super...

-Îmi place muzica, mă duce departe de viața imposibilă pe care o trăiesc. Îmi place opereta. Îmi plac cântecetele, în general muzica clasică mă deconectează, mă transpune într-o altă lume...

Frunza... și euforia căderii... mi-ar plăcea să plutesc, fără să mai cad... nici măcar în brațele cuiva!

-Nu cred! La o simplă adiere de vânt cad frunzele din copacii foarte înalți, cad sub formă de spirală și se așterne un covor la picioarele noastre; noi le călcăm dar ele nu protestează, stau cuminți și ne privesc.

Aici e frig și ceață. Dar e un timp pentru orice! Din păcate... încep să cred că așa am fost programați de Eloha! Copilăria, adolescența... toate cu etapele lor... ne amăgește, ne păcălește, să ne îndrăgostim... pentru perpetuarea speciei... Totul e calculat!

-Nu poți programa să te îndrăgostești, mai respiri puțin apoi te avânți crezând că este marea iubire! A fost doar o iluzie, am avut destule la viața mea...

Nu chiar totul. Sufletul nu se poate programa
Poate că... ne mai lasă o valență... să ne putem deosebi!

-O iubire nu se poate corecta niciodată, ori îți mângâie sufletul oropsit, ori a fost o mare greșeală.

Nu asta voiam, acum asta e... s-a dus. E superba poezia. Se poate corecta! Oricând e posibilă o rectificare...

-Bună dimineața! Absolut superb!

Eu sunt invidios pe Adrian Păunescu... că nu știu să meșteșugesc cuvintele așa ca el!

-Eu nu sunt geloasă pe nici un mare poet. Îi admir, le savurez, le citesc versurile, de fiecare dată cu toată ființa mea, de femeie îndrăgostită. Caut să mă perfecționez în ale scrisului și să nu uit niciodată mesajul către cititor, este deosebit de important.

Aș vrea să-ți amintesc de o întâlnire a noastră care ne-a fermecat pe amândoi. Doamne, ce frumos a fost! La sosire m-ai luat în brațe și nu ne-am putut spune nici un cuvânt; sentimentele noastre erau mult prea puternice pentru a putea fi exprimate în cuvinte. A trecut ceva timp... abia ne-am putut reveni... apoi ne-am sărutat...ne-am strâns mâinile, așa ne-am putut exprima sentimentele atât de puternice și de reale! Ne-am plimbat pe aleea cu castani, ca doi îndrăgostiți ce eram, ne sărutam când nu era nimeni în preajma noastră, ce frumoasă e tinerețea la cei 20 de ani...simți că zbori, iar noi am mai stat puțin apoi am călătorit printre stele, am alergat apoi după norii negri și i-am risipit. Am adormit îmbrățișați la umbra luceafărului care ne veghea iubirea. Asemenea senzații nu îmi amintesc să mai fi trăit!

Nimic nu poate fi mai plăcut decât să povestești cu un prieten drag și să depeni amintiri... L-ai ascultat vreodată pe Gheorghe Iovu?

Doctorul de suflete!

-Da. Mie îmi place...

Cu vreo 20 de ani în urmă am scris pe Google „Iovu”.. și așa știu de muzica asta. Poate nu or fi 20... da era Google... și voiam să aflu câți Iovu sunt! E o muzică terapeutică...

Dacă ți-a plăcut ce ți-am trimis până acum...nici nu se putea să nu-ți placă muzica lui Gheorghe Iovu!

-Știu. La muzica lui simți „înălțarea”, cel puțin eu o simt.

E o muzică de relaxare totală...

Am pus telefonul la priză... și ca o apă cristalină, curge muzica... câteva ore... și imagini din filmul

„Undeva...cândva"... l-am văzut în urmă cu mulți ani, eram în București... am ieșit din sală, era seară... și vreo două ore am umblat buimac pe străzi! Nu reușeam să revin la realitate!

- Mie îmi place Andreea Bocelli, Mateo Bocelli, Giani Morandi, Il Volo, Joe Dassin, Adriano Celentano, și mulți alții. Am lucrat în Italia 10 ani, și am rămas cu sufletul acolo, dar îmi place și muzica lui Engelbert Humperdinck la nebunie. Te face să uiți tot ce ai suferit, te încarcă cu acea energie pozitivă de care avem cu toții nevoie. Am descărcat melodiile pe You Tube de atâtea ori dar nu mă satur ascultându-i niciodată.

Am făcut „capturi" de pe You Tube!

-Tu chiar „te distrezi" Sau mai bine zis muncești.

Pentru mine fiecare zi de mâine e sâmbătă sau duminică!

-Muncești oricum, doar că o faci cu deosebită plăcere...Ești tot într-o sărbătoare. Nu e rău deloc.

Se zice că dacă-ți găsești o meserie care-ți place... toată viața nu o să muncești!

-Ha, ha....

Nimic nu mă mai poate vindeca. Oricâte clinici o să mai cutreier. Eu sunt bolnav de amintirea ta...

-Dragostea noastră a fost o împlinire a viselor, o iubire care se naște o singură dată, dar va trebui să sfârșim într-un fel. Sentimentele nu le putem ignora, ele vor exista mereu, dar să tratăm aceste simptome cu maturitate. Sigur vor rămâne acolo în inimile noastre de care vom ști doar noi doi.

Să-mi dai o zi din viața ta! Daniel Avram...

A venit și prima ninsoare... un pic mai repede ca de obicei! Speram să nu vina până la Crăciun, dar... a venit și aici Mădălina Amon- Scrisoare pe zăpadă...

Dacă reușești astăzi să faci pe cineva fericit, bucură-te! Sunt atât de puține persoane...

-Ninge... ninge!

Pregătește săniuța.

-Te invit la dans!

Inima mea tresaltă la amintirea ta, nu știu ce i-ai făcut, dar te iubește, ar da orice să poată fi mai aproape de tine, de sufletul tău atât de sensibil. Vocea ta este deosebită, delicată, este vocea unui om ce suferă pentru iubirea noastră... dar tace...

Superb! Superb! Să trecem de la vals la tango!

-Mi-ar plăcea să dansez cu adevărat cu tine, ar fi o formă de apropiere a două inimi care se iubesc dar sunt obligate să trăiască departe una de cealaltă.



Nu pot uita acest episod, iubire, l-am trăit cu atâta intensitate că mi-a rămas acolo în suflet pentru atunci când voi fi bătrână și mă

voi delecta cu el ca și cum parcă l-aș fi trăit acum. Acei ani au fost fantastici, trebuie să recunoaștem, aveam imaginație, aveam poftă de viață, aveam sentimentele și senzațiile vârstei... ce-ți mai trebuie, doar dorința de a fi doar noi doi! Eu m-am simțit „acasă” în brațele tale, și nu voi uita niciodată. Cred că și tu ai fost cel pe care l-am cunoscut și ai rămas tot același om minunat. Fără să te schimbi. La îmbrățișarea aceea foșnetul hainelor freacă asemeni frunzelor în briza toamnei...Am jinduit după tine, nu am mai simțit așa ceva niciodată până atunci!

Închide ochii și ascultă vioara și chitara... detașează-te de orice te-ar putea suspecta de mișcări sau atingeri „păcătoase”... lasă-te dusă în voia muzicii! Cred că asta ar putea fi o filă din a doua viață... second life!

Este meditație pură am ascultat încă odată... cu gândul la „întrunirile” de sâmbăta seara din internat... cu tangouri argentinienne și miros de flori de salcâm!

Da... e un curcubeu frumos... A apărut și primul!

Frumos și elegant. Mi-a plăcut să rămân un naiv. Am fost un naiv care s-a respectat. Mi-am hrănit iluziile...

-Dacă închid ochii aud și acum muzica anilor noștri din tinerețe, ce frumos a fost, dar din păcate doar atât... Toată viața mea mi-am hrănit iluziile scriind versuri de iubire, încă din anii de liceu, dar mi le-a dus apa în anii 1970-1975.

La mulți ani! Să fie cât mai mulți, în „a doua viață”, cu sănătate și bucurii!

Când e ziua ta... Primul cântec a fost de ziua Nicoletei... asta e pentru Maria! La mulți ani! Arabic music - Maria Maria...

-Îți mulțumesc Mircea.

Noapte buna și La mulți ani încă odată.

Așa era anul trecut! La Lugoj a venit iarna... e totul alb ca-n povești... liniștea zăpezii, gândul alb la tâmpile...

-Da, e alb peste tot, și în inima mea am un dor nebun, să te văd, dar știu că nu se poate...îți spun un La mulți ani iubirea mea...

Mulțumesc prietenilor pentru urări și cuvintele frumoase... a mai trecut un an și încep încă unul... am zăbovit...

Acum e încă toamnă... chiar dacă e frig... de nu mai umblă musca!



-Apropo de ziua de naștere. Nu am știut că tu ești săgetător sau am uitat.

Săgetătorii sunt considerați înțelepții zodiacului. Sunt greu de citit, intimidanți și

întotdeauna vor să caute răspunsuri la cele mai grele întrebări...

- E clar, așa ai reușit să mă farmeci cu iubirea ta... Eu sunt un rac, o zodie de apă care a primit darul tău ceresc. De iubire... Racul iubește până în pânzele albe, se avântă orbește, dar pe urmă suferă și plânge singur pentru iubirea pierdută, așa este el, nu se poate schimba!

Mă duc la plimbare... mai vorbim... Cade câte un fulg.

-Da trecem printr-o explozie de iubire... te doresc, dar așa vei rămâne în sufletul meu.

O să ningă curând... Se prăbălește.

-S-a făcut frig, va ninge și peste anii care i-am parcurs, dar sufletul rămâne mereu fierbinte, cald...

Am un prieten cu barbă albă... Moș Crăciun adevărat. Nepotul l-a tras de barbă să verifice. De 8 ani tot el vine. E convins că el e cel adevărat... cei de la creșă... cămin, școală sunt falși!

-Ești fericit, că ai nepoți, eu nu am, nici Moșul nu vine la mine niciodată... trist dar adevărat!

Ce drăguț...
Să ne-amintim că tot ce-a fost
E dragoste fără pereche
Și nu-i o vorbă fără rost...
Atâta timp cât știi să iei
Frumosul din ce-a fost
Asta e tot secretul!

-Frumosul m-a cam ocolit în această viață, de doi bani, pe care eu am trăit-o. De aceea vreau să trag o perdea peste acei ani care au fost foarte grei pentru mine. Vreau să uit ce m-a durut, să închid acea rană care încă mai sângerează și azi.

Ce e uitarea... o ușă ce o încui, peste tot ce nu vrei să mai fie... mai pui o scândura... mai bați un cui. Noapte bună! Muzica caldă și o iarnă frumoasă, curată. Mai că-ți vine să o iubești.

Bună dimineața! Cucuriguuuu! Vine friguuu!
Nu mai umblă musca... se poate sta „gură cască”!

-Asta e bună de tot!
Da, e frig afară dar cald și bine în sufletul meu de femeie...

Zece minute de muzică... pastila pentru somn!

-Mai bine ascult o muzică bună, pentru sufletul meu, poate așa voi uita tot ce m-a durut odată... Noapte bună iubirea mea!

Bună dimineața! Și la mulți ani!
E devreme... prea de dimineață... și somnul vameșul vieții, mă scoate din catrene! Nu-i de mers pe coastă, la muls oile... nici pe luncă la cosit otava... da chiar de-ar

fi, nu mai sunt „harnic ” ca odată! Lumea din jur o ia razna... și nostalgia amenință să devină atac de panică. Bună dimineața! Pentru atunci când te trezești, în timp ce bei cafeaua, ai cinci minute de „terapie” pentru suflet!

-La cafea dimineața, de obicei mă gândesc la multe lucruri care poate nu trebuia să le fac, sau poate am făcut prea multe pentru cineva care nu a meritat. Este adevărat, este o terapie de suflet, dar gândurile mele zboară la tine. Aș vrea să te văd, mi-e tare dor...

De ce-ți place tot ce-mi place mie?! Când văd ghiocei... aud muzica!

O combinație reușită... cu secvențe din Love Story... undeva, cândva! Noapte bun! Ce visezi... să strângi în brațe...

-Îmi place la nebunie muzica cântată de Andy Williams, este ceva magic, azi nu mai auzi decât pe You Tube asemenea muzică asemenea melodii de muzică adevărată care te poartă în anii tinereții cu gândul... ce bine era...

Muzică de vis... o tot ascult iar și iar... „m-ai crescut să fiu mai bun decât aș fi putut eu fi ”... e o beatitudine, de factură undeva... cândva!

Lucrez pe calculator, la un film Video Fotomontaj cu nepotul, de la 0 la 6 ani... mii de poze și filmări... e tot ce o să-i amintească de noi, Buni și Moșu... și de Lugoj, când n-om mai fi!

-E foarte bine dacă ai nepoți și o familie, eu sunt singură cuc. Dar l-am trimis pe Moșu la tine să-ți

aducă de toate, tot ce îți dorești tu. Dar atunci când ai un pic de timp să te gândești și la mine... aș fi fericită!

Și în timpul ăsta, pe telefon, melodia se tot reia...
Visând la vara ce s-au dus... cu gândul la Moșu!
Tu mâine dimineața cui îi duci dorul? Împachetat înfofolit, gata de ieșit la plimbare pe uliță!

-Te-ai îmbrăcat bine, să nu-ți fie frig?

Să-ți povestesc...Asta a fost atunci demult iubirea mea... Eram mult prea tineri și nebunatici, dar știam ce vrem de la viață. „Doar iubire”, zis și făcut, noi atunci ne-am făcut de cap, a fost atât de romantic de înălțător, ca sentimentele noastre specifice vârstei nevinovate, când crezi totul... și ce frumos a fost! Să trăiești asemenea clipe unice...Îmi amintesc și acum, prima oară când am fost împreună la un film...cu Gianni Morandi, Nu știu nici acum ce fel de film am văzut, noi ne-am sărutat până ne-au durut buzele, mai ales pe mine, îmi era atât de rușine de tine, încercam să te fac atent dar nu se putea, a fost minunat, mi-a plăcut extraordinar de mult acel „film”. Toate acestea sunt doar trăiri fantastice ale iubirii noastre, pe care la acea vârstă de nici 20 de ani le-am simțit acolo în sufletul nostru minunat cu acea poftă de necunoscut pe care am avut-o amândoi... Actorii din acele filme ce rulau aproape în fiecare sâmbătă și duminică, aveau vârsta noastră de atunci. Atât Gianni Morandi cât și Laura Efrikian... aveau acea poftă de viață ca și noi...erau tineri și frumoși ca soarele amiezi, ne-au încântat cu povestea lor de iubire... dar

noi o aveam pe a noastră care ne-a cucerit pe amândoi și ne-a apropiat sufletește! Așa a fost atunci, demult, la nici 20 de ani, tineri, frumoși și nebuni de iubire!

Ascult muzica pe telefon... are o tentă de tristețe... dar mă liniștește... și îmi caut de lucru pe calculator... sunt un pic trist... ieri băiatul nostru a „zburat” spre acasă la el... în Tenerife! Am apucat, după o lună și ceva, să mă obișnuiesc iar cu el lângă noi... dar... până peste un an... cine mai știe... mă împac cu gândul că lui îi este bine... e „repetabila pedeapsă”... și părinții mei or fi suferit când am plecat de lângă ei... dar eu nu am simțit atunci... eram prea captivat de „zborul” meu! Doare un pic... da trece... ca orice pe lumea asta!

-Îmi place Mirabela Dauer și Ileana Șipoteanu, au melodii de suflet. Mi-a plăcut la nebunie Laura Stoica, și în special melodia „Un actor grăbit”. După ce ascuți această melodie, chiar că nu ai nevoie de nimic, vrei doar un umăr cald de prieten pe care să poți lăcrima liniștită!

Ileana are melodii deosebite... la un moment dat cânta și muzică bisericească... un fel de pricesne.

O colecție faină de „Apus de Soare”... chiar dacă e un pic rece la final de plimbare!

-Păcat că nu mai este printre noi, cânta dumnezeiește... Nici ea nu a avut noroc în iubire, de acea fiecare cântec al ei este o poveste de iubire pierdută. Și acum mi-e teamă să-mi spun cu voce tare

sentimentele ca nu cumva să-mi alunece printre degete ca un dans ireal. Mai bine tac și așa mergem mai departe... Așa a fost vadul de iubire ca un tobogan de apă care la un moment dat a secat... s-a dus, rămân doar amintirile dragi, ale unei iubiri apuse...

O cântă destul de bine Bamby... le știi?!

-Da. Cele două surori. Nu?

O parte din munca mea la studio... toată arhiva fotografică clasată, video fotomontaj sau film... și înregistrarea pe DVD, ilustrații, ambalaj carcasă... și povestite! Încă un film despre fosta fabrică, prima iubire, IMG București...

-Te felicit pentru răbdare și perseverență. O melodie superbă.

De Helene Fisher îmi place mai mult cum cântă în germană!

-Da e nemaipomenită... puterea dragostei e ca un drog... te face să-ți depășești orice ștachete... că „dacă dragoste nu e... nimic nu e”!

Nota 10* ... eu am evitat să o ascult... până acum... da constat că le-a depășit pe celelalte două!

Îmi place mult de ea de câțiva ani... o ascult în germană!

-Parcă tot mai bine sună în engleză.

Poate... fiind nemțoaică m-am obișnuit cu ea așa!

-Ascultă asta. Mi se face pielea de găină...

Superrrrr! Îmi place acest gen de poezie și muzică... în fiecare deslușesc o poveste de dragoste... cu tristeți și despărțiri... aș putea scrie o pagină... despre o iubire

mare... și sentimentul despărțirii, dureros de dulce... când simți că mori puțin câte puțin... când marea dragoste, încet, chinuitor... se duce. Audiție plăcută... am uitat... Bună dimineața!

Cântec pentru neuitare... Aceiași... asta o ascult de mai demult!

-Atunci scrie, eu și alți prieteni am constatat că ai talent și pixul tău scrie frumos! Bună dimineața...

Încerc să reconstitui frânturi din tinerețe... e finalul

Ți-ar spune o poveste ce-a trecut

Însă iubit, condorul tău e mut!

În ochii lui, lumina vrăjii încă mai străluce

Când marea mea iubire, încet, chinuitor... se duce .

Acum îmi storc creierul, să-mi amintesc cui le-am scris?!

Pe vremea când eram tânăr și visător... și îmi plăceau cenaclul literar și Flacăra lui Adrian Păunescu. Nicoleta, Violeta, sau poate Rodica, drăguța din clasa a 8-a și a 9-a?! Nu le-am trimis, le aveam doar în arhivă... da am ars totul... cu scrisori, jurnale personale din anii de școală... Într-un moment de „rătăcire”, revoltat pe viața asta păcătoasă! Prin anii 90...

-Păcat... Tu le-ai ars într-un moment de rătăcire, pe ale mele le-a luat apa inundațiile catastrofale din anii

1970-1975. A trecut mult de atunci, s-a așternut bruma peste anii mei și iată-mă ajunsă la deplina maturitate.

Sunt tare curios ce am scris în scrisorile alea... ce era în capul meu de soldățoi... sau poate simulam doar scenarii pentru viitoarea proiectată carte autobiografică...

-Azi oricum nimic nu mai contează, doar tu, și această iubire secretă care îmi dă aripi să merg mai departe... despărțirea va fi tristă, vom suferi amândoi. Nu mai contează ce gândeam atunci, demult, să trăim ascunși să nu ne mai găsească nimeni, printre acel glob de aur al sentimentelor. Soarele ne încălzește deși e iarnă și frig, această iubire secretă mi-a mușcat din inimă dar este frumos, chiar îmi place... sper că și ție!

Tabula rasa... O pată neagră pe amintiri



Îmi mai fac câte o „radiografie” retrospectivă!

Și îmi propun să încerc să învăț să trăiesc fără tine... Și asta nu se poate decât dacă mă rup total. Așa cum a fost mai

înainte... S-a dovedit că poate fi rău după bine... O să te uit, chiar dacă o să doară ... sunt obișnuit cu autoflagelarea. O să te uit, chiar dacă nu va fi ușor...

Așa e mai bine pentru amândoi, pe două cărări diferite. Nici măcar amintiri nu trebuie să mai rămână... Amintirile dor, vin atunci când nu mai există nimic... la ce bun să mai avem amintiri! O să te uit, fără să mai adorm cu tine și să mă trezesc cu o melodie de suflet, trimisă de tine. O să te uit, o să mă doară, dar orice pe lumea asta e trecător. Și într-o va veni vindecarea, chiar dacă va fi târziu... Bună dimineața! A venit iarna la Lugoj! Ninge pe strada mea. Se-așterne covorul de nea... Pe acest covor, mâna încetișor, Scrie un nume... de care mi-e dor... ce cântec frumos era.

-Bună dimineața, te rog să mă ierți că te-am lăsat singur... îți trimit pe calea undelor un sărut cald și dulce de iubire.

Muzica asta și versurile le am și le port în suflet de când mă știu... Poate acum răbufnesc...și dau în clocot afară...

-Nu lăsa tristețea să se cuibărească în sufletul tău.

E o melancolie dulce, plăcută ca un drog... uneori mă simt obosit... și aș vrea să dorm... mult... și să mă trezesc într-o altă lume... mai bună.

-Cu tine ziua mea e mai frumoasă azi. Un început cu zâmbet cald și optimist. Depinde de noi cum privim lumea, din ce unghi. Eu caut frumusețea în tot ce mă înconjoară și deși sunt mai tot timpul singură, nu sunt tristă. Melodia asta o ascult cu tine iar și iar... Iubirea te face mai bun, mai sensibil, mai visător. Zâmbește, e

gratis, pentru toți muritorii, Începe ziua cu o bucurie ca și mine, melodia iubirii să-ți însoțească pașii mereu.

Nici eu nu sunt trist... ieri la întoarcere l-am luat pe nepotu cu noi... acum doarme în camera de alături... seara au venit și copiii... e mulțumire și fericire totală! Dar lipsește elanul și entuziasmul din tinerețe... eu altceva visam că va fi cu lumea asta... -

-Mai plastic să mă exprim... tot mai departe e cerul promis de viață... Și zilnic bem otravă... crezând că-i adevăr... În rest totul e bine! Muzica ce o cântă fata asta e la fel ca acum 40 de ani!

Cred că am ascultat de 100 de ori... Prieten drag... am trăit câteva ore în trecut...

Da, cunosc această melodie, cântată de Pompilia Stoian... te face să te gândești la prietenii din tinerețe! Dintotdeauna am fost un autodidact... mi-a plăcut să învăț singur și să fac lucruri noi.

În rest TV - ul e otrava pe care o servesc zilnic... și e atâta artă de manipulare... că chiar credem... am trăit 25 de ani printre politicieni... nici nu vreau să aud...

Și ce mai rămâne?! Doar să asculți muzică... Mă uit la tenis de câmp... uneori.

-Cel mai mult mă delectez cu animalele. Sunt de multe ori fantastice, au modul lor de viață, te iubesc necondiționat... pe când un prieten?!

Animalele ne sunt superioare!

Ele trăiesc într-o „lume” frumoasă!

Totuși se ucid între ele. E adevărat, pentru a se hrăni.

E un echilibru în biotop. Nu adună averi

Noapte bună !

-Noapte bună, iubirea mea, sper să te visez și să te strâng în brațe!

Bună dimineața! Moș Crăciun își pregătește sania... și îi dă fân și ovăz la Rudolf! Apoi așteaptă în block-start!

-Bună dimineața, afară totul e alb din dormitor de vede doar o mantie albă peste tot.

Iarna mea văzută pe geamul de la bucătărie

O zăpadă ca-n povești... de Frații Grimm...

Ăsta-i Moșu! Și camera video... în probe!

-Îmi place vocea acestui moșulic, chiar dacă e de vârsta mea! Are o voce naturală...

Afară ninge neconținut, s-a așternut un strat gros de zăpadă, pomul de la geamul meu este de basm.

Păăăi... Moș Crăciun nu-i bătrân?!

-Această atmosferă chiar că mă inspiră la multe... Am îmbrăcat o pijama cu flori pentru a înprospăta un pic atmosfera, sufletul mi-e ascuns după această zăpadă, pâlpaie ca o luminiță și te cheamă..

Ninge... pe strada mea... Mădălina Amon- Scrisoare pe zăpadă...

„Dacă reușești astăzi să faci pe cineva fericit, bucură-te! Sunt atât de puține persoane...

Ninsoare de adio... Pentru dragostea mea... Aseară când ne despărțeam, aseară,

Tot mai era un pic de primăvară... pe zăpadă...

Noapte bună!

-Noapte bună!

Nu-i prea mare... da-i frumoasă! Bună dimineața!

Eu aud Love Story... și văd imagini din Frumoasă și bestia!

-Tăcută, în sufletul meu te doresc... așa este viața noastră... Aud în surdină melodia lui Andy Williams, din filmul Love Story.

Tu mi-ai trimis baladă pentru Adeline...

E o melodie deosebită! Excelent... am ascultat de 3 ori! Acum lucrez la un VideoFotomontaj, ... felicitare de sărbători.

-Îți place să meșterești, să faci mereu câte ceva... mi-ar fi plăcut să te am acasă!

Vreau să fac ceva handmade... da cu mintea și mâna mea... pentru prieteni dragi.

-Ascult colinde de Hrușcă, Ion Bocșa, etc. Apoi urmează concertul de la Viena pe care nu l-am pierdut niciodată! E o adevărată revelație!

Voi pregăti o variantă cu ghiocei și brândușe... să ningă! Acuma... sper să nu ningă chiar de Paști!

Cu mare drag, vă mai pot oferi câteva imagini de iarnă la Lugoj! Sărbători fericite! O melodie de sezon... că plouă... plouă!

Doina Badea - Ploaia și noi...

Eu am plecat la colindat, poate ajung și la tine...

-Nici chiar așa surpriză!

Să-l aștept pe Moș Crăciun cu vin... și miez de nucă!

-În seara asta o sa fiu naivă și o să-l aștept să vină...cu vin și miez de nucă!

Moșu se ține de „prostii”...

-Îmi place moșul vesel și dansator bun

„Moșule ce tânăr ești”!

-Da, da... Doamne ferește! Tu așa faci? Sau doar recomanzi?

Chiar dacă poartă mască... pare drăguță!

-Te cam uiți după fete! Crăciunița e pregătită de sărbătoare, te așteaptă. mai lasă puțin din sufletul tău mare și pentru mine, poate că așa voi simți cândva, ceva.

Uitatul e gratis... Și se vede la fel... și de aproape... și de la distanță, că îmi pun ochelarii!

-Acum ce vezi? Văd că vii spre mine, prin nămeți...Te aștept cu o cană de vin cald, cu o cafea, dar cel mai mult te aștept cu îmbrățișarea pe care nimeni nu mi-o poate da...

Văd că și ție îți plac băieții!

-Un ficior fain! Așa ca tine... și te invit la dans .O să te țin strâns în brațe să simt bătăile inimii...

E vremea tabletelor de amiază! Înainte... și după... „bomboane pentru oameni fericiți ”!

Un sfârșit de an minunat. Cu oameni frumoși, prieteni adevărați și concerte de calitate, muzica de suflet.

Să nu uităm... zilele și anii ce or să vină... vor cei mai frumoși! Cu fiecare zi în care păgubim Statul de bani... și pe Dumnezeu de zile! E la fel ca „Sărbători ferice”... da oamenii sărmanii!

-Da, adevărat. Nu-mi place cum o spune

Oamenii să fie fericiți... nu sărbătorile!

-Începem fiecare an cu speranțe în mai bine

Nici „fericirea” nu există... doar acolo în Biblie... la

versetul... „ferice de cei săraci cu duhul ”! Iar Patriarhul e... preafericit!

E o „stare” rară și de scurtă durată. Putem vorbi de momente zburătoare...

Poate uneori... când simți fluturi în stomac!

-Hai să ascultăm un concert adevărat de colinzi cu Ioan Bocșa, cu Hrușcă, etc.

Putem vorbi de momente mai frumoase, mai calde, mai înălțătoare.de iubire de exemplu!

Acum, de început de an... o melodie superbă... și ilustrație pe măsură... îmi amintește de o întrebare : „de ce știi să faci tot ce-mi place mie?!” ... da e tare demult... și s-a lăsat brumă groasă...



-Oare cui îi adresai întrebarea? Sau, de ce-ți place ce-mi place mie? Noapte bună dragul meu... să mă visezi și să mă strângi cu drag în brațe!

Îmi era adresată întrebarea... am fost un pic năucit... dar a rămas la capitolul mistere... m-am mai gândit de multe ori... dar a rămas doar ca un parfum de poezie!

Îmi plac cântecele, mai bine zis, versurile și poeziile de genul ăsta... cu fiecare îmi imaginez o poveste, o poveste de dragoste...ca în adolescență, când citeam Tristan și Isolda... sunt ca un drog... Și mă simt mai

bine să știu că mai ascultă cineva... dar nu vreau să plictisesc!

Pe mine mă amețește... mă îmbată... nu m-am drogat niciodată... dar mă gândesc că doar drogurile pot da starea asta de beatitudine... nici eu nu-mi explic, eu cel din cealaltă fațetă, din second live!

Am revenit la spațiul tridimensional xyz... a patra dimensiune e timpul... „unde... cândva” după o discuție telefonică un fost coleg îmi trimite fotografii și video cu demolarea fabricii unde am lucrat la început... „Prima și eterna iubire ”... o să le adaug la filmulețul pe care îl fac. După discuția cu tine mă simt mai bine! Mâine te iau la plimbare... și nu mai trimit poezii triste... Noapte bună!

Mai ții minte! Eu nu pot uita...Nu pot uita nici azi ziua în care am fost cu tine la cules de fragi. Vai ce amintiri frumoase, ce ani ai tinereții noastre care nu se pot uita oricât ai vrea. Am urcat acea „dâlmună” cum îi spuneam noi și am urcat apoi dealul cel mare unde erau foarte multe fragi. Numai că pe noi nu ne preocupau fragile, ci doar să fim singuri să ne putem rostogoli în iarba mare peste fragi, îmbrățișați ca la 18-20 de ani. Am mâncat și fragi, așa căzuți în iarba mare, ți-am dat în guriță fragi din poieniță...mi-ai dat și tu, am mâncat pe săturate ne-am sărutat până am amețit de atâtea senzații minunate care mi-au străbătut toată ființa mea de femeie. Erau sentimente pe care nu le-am cunoscut până atunci dar am iubit fiecare moment petrecut împreună. Cu toate aceste

amintiri ne vom hrăni odată, și odată. Așa este viața, te poartă uneori pe cărări unde nu a mai umblat niciun muritor și îți place, te încarcă cu acea energie pozitivă necesară mai târziu pentru a străbate atât cât ne-a mai rămas din acest labirint întortocheat numit de noi viață. Așa ne-am petrecut o parte din tinerețe, și nu regret nimic poate că trebuia să o trăiesc mai din plin dar atunci nu te gândești la anii maturității târzii...ești tânăr și fericit, ce-ți pasă de lumea asta mare. Nu-ți faci nici un fel de griji, te simți foarte puternic și așa și ești le 18-20 de ani, și este absolut normal!

-După asta, nani!

Se bate miezul nopții, da nu-l mai bag în seamă... Când somnul, vameș vieții, nu vrea să-mi ieie vama... Și mi-aș dori să fiu acum... o română cu parfum... Deși mi-ar plăcea să cred că la ora asta deja visezi! Sunt de trei ori douăzeci... și ceva... contează doar că pot să o iau de la început!

O fotografie ce-mi amintește de vremuri demult trecute... Acum când toamna vieții îmi bate cu degetele la fereastră... Și îmi amintește că te-am iubit... cu sufletul, cu inima... Când dansam, cu mâna lângă inima mea, în brațele mele îți simțeam vibrația sufletului iubit... Ne-am iubit și am făcut dragoste în vise și visări... Dar nu am putut depăși acest prag. Și nu puteam alege decât varianta asta: o iubire platonice. Te iubesc și acum, dragostea asta o găsești în multe din

poeziile mele în volumul „Fostele iubiri”. O dragoste veche, cu reverberații, așa cum spuneam, acum când toamna vieții îmi bate la fereastră... Te iubesc și te voi iubi mereu... așa ca pe un înger care știu că are aripi și o să zboare. Rămâne amintirea și sentimentul, când îmbrățișați, cu mâna la inimă, simțeam tumultul sufletului tău. Altfel, ai fost și vei rămâne sora mea. Te iubesc și mi-e dor.

-Melodia asta te reprezintă, nu-i așa? Te îmbrățișez cu drag, iubire... acest parfum de poezie mi-a cucerit sufletul pustiit de o viață de om.

O melodie interesantă... merge la cafea! Mi-a plăcut. M-a dus înapoi în timp pentru câteva clipe Ninge domol, la lumina becului par stelute... eu... ca ultimul romantic mă plimb... și ascult muzica! Daniel Avram „Ultimul romantic moare”. Melodia asta mă reprezintă pe mine...

-Pe mine nu m-ai plictisit niciodată, dar mă bate gândul: ești cumva dintr-o altă galaxie? Mi-a plăcut ultimul romantic, suflet de zănatec...

De mâine poate va zile mai bune, cu iubire, Amintirile sunt specialitatea mea, le trăiesc parcă ar fi ieri; dar mă încarcă cu energie pozitivă atât de necesară pentru a depăși acest gol... fără tine!

Azi m-a obosit, sunt istovit! Mă simt gol pe dinăuntru, gol de tot ce ar putea să-mi dea senzația de frumos... Vântul toamnei m-a răvășit, sărutul otrăvit al brumei mi-a ucis sufletul... Ce să mai iubesc... Cu ce să mai iubesc? Mă gândesc la tine... Cum să mă

obişnuiesc să trăiesc fără tine, eu care mă lupt zi de zi, ceas de ceas să te uit! Mi-e teamă că odată cu iubirea voi muri şi eu... nu voi mai exista, căci fără iubire nu există nimic. Aştept cu disperare vindecarea.

Chiar dacă va veni prea târziu... Cred totuşi că în viaţă nimic nu-i fără rost... atâta timp cât ştii să iei frumosul din tot ce a fost! Noapte bună! Ce visezi să strângi în braţe!

Capitolul II.

De ce știi să faci tot ce-mi place mie ?

Mi-aduc aminte, la începutul clasei a X-a, toamna, în timpul practicii în agricultură, timp în care încă nu întrasem serios în manuale și studiu la meditații, am cunoscut o fată... din păcate nu-mi amintesc prea mult din toată povestea de dragoste... am ales-o dintre toate fetele din internat, pentru sensibilitatea și gingășia ce reieșeau din comportamentul său... eu eram cu ceva ani de internat la activ! Mă gândeam că va fi o companie plăcută... prin prietenia aceea, vom învăța, vom experimenta amândoi „alfabetul iubirii”. Celelalte fete, colege venite de la țară îmi păreau niște țărăncuțe speriate, timide și stângace când încercam să le abordez... Așa a și fost... numai că la un moment dat m-am îndrăgostit (cred că i-am spus și „Te iubesc” ... sau doar i-am scris, ceea ce la puține fete le-am spus!) și din momentul acela am început să plutesc... Nicoleta era o companie deosebit de plăcută, cum nici nu mi-am imaginat... ne plimbam prin curtea școlii, ținând-o de mâna ei mică și catifelată, simțind cum

tresare și fremătă sufletul ei... Cântam împreună melodii de muzică ușoară, în vogă atunci... și mai ales „Frumoasele duminici” interpretată de Marius Țeicu, Olimpia Panciu și Mihai Constantinescu... care erau de fapt ieșirile la plimbare pe Deal la Cabana Stejarul... Acolo toată lumea era a noastră... ne rostogoleam prin iarbă, prin pășunea plină de flori și ne trezeam îmbrățișați, sărutându-ne... un sărut dulce cu gust de frăguțe... și mireasa așa de frumos, ca florile de salcâm de pe deal... Te iubesc, micuță Cio-Cio- San, mirosi

frumos ca florile de salcâm, îi spuneam...



Să nu-ți fie teamă cu mine, dragostea ce ți-o port e cea mai bună garanție că nu ți se poate întâmpla nimic rău!

Hai să te învăț alfabetul iubirii, haide să-l învățăm împreună, un lucru e clar... fără iubire nu mai suntem noi, nu mai suntem veseli și plini de viață și entuziasm... în

final, cred că e o lege a firii, că fericirea o găsești doar în iubire.

Povestește-mi despre tine, spune-mi ce vrei, minte-mă...dar minte-mă frumos, spune-mi că iubirea noastră va dăinui o viață... și chiar după moarte... Nu-i așa că e

frumos aici... mai rămâi un pic lângă mine și spune-mi că fără iubire, fără să iubim nu mai suntem nimic... Mai vreau să te sărut, nu te teme, țin-mă în brațe fără teamă... sărutul tău o să-mi dea curaj să învăț și mai bine... și tu trebuie să te străduiești, să ai note cât mai bune... peste câțiva ani visez că vom fi amândoi studenți și ne vom plimba prin Parcul Copou la Iași, sărutându-ne lângă Teiul lui Eminescu... Hai că s-a înserat, întârziem la cină, cred că tot budincă de orez sau macaroane cu brânză avem în meniu... dar ce mai contează... sărutările tale îmi țin și de foame! Vezi, fii atentă, acolo sus pe cer, în partea stângă e Steaua polară... Ooooo! De ce te-ai speriat, am vrut doar te păcălesc, să-ți distrag atenția și să îți mai fur o sărutare, așa ca de sfârșit de plimbare... și apoi ceea ce e de furat e mai bun... Da chiar?! Ți-am spus vreodată că te iubesc?!

Dacă bine îmi mai amintesc, eram pe rând de serviciu la sala de mese și aranjam farfuriile, tacâmurile, sau cămile pentru ceai pe mese... În sala de mese fiecare aveam locul lui, care se respecta întocmai... Mă gândesc la o prostioară ce am făcut-o într-o dimineață... pe locul pe care ședea Nicoleta, sub cană am pus un bilețel pe care am scris „Te iubesc!” Am urmărit reacția ei în timpul mesei de dimineață, dar mi-am dat seama că am făcut o prostie... după ce a descoperit bilețelul sub cană, nu a mai băut ceai în acea dimineață... și cred că nici nu a mâncat nimic.

Mi-a părut tare rău și mă tocau remușcările că am făcut o treabă urâtă... dar dragostea... ce nu face, e mai rea ca diareea! Nico era o fată drăguță, parcă îmi amintesc... îi ziceam Cio-Cio-San, văzusem un film de dragoste japonez... Taifun la Nagasachi... cu Jean Marais, Danielle Darrieux, Keiko Kishi și So Yamamura (cred că Noriko era frumoasa japoneză!).

Sâmbătă sau Duminica seara, la film în club la Tv, stăteam pe ultimele scaune în spate, ținându-ne de mână și furând câte un sărut scurt când se schimbau imaginile pe ecran... Apoi la sfârșit mai zăboveam un pic să rămânem mai în urmă... o conduceam pe alee până la capătul gardului de beton (*până acolo aveam consemn de la pedagogi!*) și la despărțire, la pachet cu „Noapte Bună”, mai era și o îmbrățișare și un sărut... Apoi alergam, vesel, până la dormitor... și mă cuibăream în pat, sub pătură simțind încă îmbrățișarea și sărutul... adormind și visând clipe de iubire!

Mai ieșeam câteodată și la film în oraș, la Cinematograful Victoria... acolo erau locurile preferate la balcon, prin ultimele rânduri... sau la plimbare prin parc sau la cofetărie la o prăjitură și un suc!

Dar în următorul trimestru Nico a plecat din internat. De altfel Nico, făcea naveta zilnic, de acasă, așa că nu ne mai întâlneam. Parcă au mai fost și ceva divergențe, ceva „contre”, dar ceea ce cu siguranță îmi amintesc și pot afirma e că a fost o prietenie frumoasă și elegantă! Așa cum eram și eu, dotat nativ și educat, șlefuit de pedagogul Vasile Palade, elegant, finuț și sensibil!

(scuzați lipsa de modestie!) Am rămas atașat de vocea și zâmbetul ei, de conversația plăcută și elegantă la plimbările noastre... dar, cum mai spuneam, așa cum iubești un înger... dar știi că are aripi... și o să zboare! Ne-am întâlnit mai rar, am mai scris scrisori... O corespondență ciudată, îi scriam pe adresa liceului... Dar totul s-a terminat, așa ca tot ce e frumos pe lumea asta... Nu-mi mai amintesc de scrisori, nici de corespondență... doar de cea prin care îi ceream scrisorile... eram militar în termen la Baia Mare (intenționeam să pregătesc să scriu ceva autobiografic.. „**Viața la internat**”... Dar într-un moment de slăbiciune și rătăcire am ars toată corespondența din cei mai bine de zece ani, notițe, jurnale personale din Școala generală și liceu... Am regretat mai târziu... dar era tardiv!) și cred că i le-am și restituit, tot pe poștă. A fost o surpriză deosebită, când la terminarea Liceului mi-a trimis o scrisoare și o promoție, felicitarea de absolvire. Când i-am văzut chipul în cele câteva fotografii lipite pe promoție m-am topit. Tanchistul cu mâinile crăpate și bătătorite de șenila tancului, cu mirosul de praf de tun în nări, îmbătrânit prematur în carapacea uriașă de oțel, a redevenit romantic și melancolic... Clipele de altădată parcă au revenit și ne-am revăzut iar acolo sus pe deal, îmbrățișați în iarbă... Am revăzut fetița de altădată ce se alinta agățându-se de gâtul meu sau cuibărită în brațe, seara târziu, pe bancă în curtea școlii, furând câte un pupic, sub teii înfloriți... Ori jucând șotron tocmai când trecea pe

lângă noi profesoara de matematică... și mai, mai era să mă lase corigent în trimestrul ăla! Dar zgomotul tancului și ordinele tăioase ale comandantului m-au făcut să mă trezesc din visare și să revin la realitate...

Visele se risipesc, în pragul dimineții
Iar eu, încă mai stau și mă gândesc,
La întâmplări trecute, din anii tinereții...
Și-mi dau cu seama, că încă te iubesc!

Seara, de fapt noaptea am fost planton în schimbul II, adică schimb sovietic, aveai privilegiul să dormi de două ori! Așa că am avu tot timpul să mă gândesc la



clipele frumoase de altădată. M-au năpădit amintirile... amintirile sunt frumoase, dar rămân amintiri... nu-mi plac, amintirile vin atunci când nu mai există nimic... și cuvântul nimic

se autodefinește atât de bine și punctual. Ce nu aș da să mai fiu câteva ore, câteva clipe școlar. Sâmbătă se împlinea anul de la ultimul clinchet de clopoțel și m-a găsit aici la capătul Lumii... mi-ar fi plăcut să fiu acolo, în curtea școlii în forfota și tumultul sutelor de glasuri... printre colegi, profesori, prieteni... Încerc să fac o comparație între Eu, proaspătul absolvent, proaspătul „Bacalaureat” și Tanchistul maturizat înainte de vreme,

cu palmele băătorite și scrijelite de șenile... S-a nimerit să fiu în poligon, în tanc, la instrucție... Am plâns în pumni, ca un copil, am plâns cu gândul la cei mai frumoși ani ai tinereții... În ecuația acestor ani ai fost și tu. Tu dragostea mea... În visările ce mă amețesc ai rămas și tu... și în amintire rămâi la fel: fetița cu plete lungi, castanii, din serile de dans cu care întâmpinam luna mai, în suflet cu speranțe... Cio- Cio- San, Hiroshima, Mon Amour! Fata pentru care am spus în șoaptă, sfios și nepriceput, în pragul înserării, primul „Te iubesc! Mi-am amintit că la orele de limba rusă, îl studiasem pe Pușkin am făcut traduceri la câteva poezii de dragoste deosebit de frumoase, așa ca asta:

Alexandr Pușkin - Eu Te-am Iubit

Eu te-am iubit și poate că iubirea
În suflet încă nu s-a stins de tot;
Dar nici neliniște și nici tristețe
Ea nu îți va mai da, așa socot.
Fără cuvinte te-am iubit, fără nădejde,
De gelozie, de sfială chinuit.
Dea Domnul să mai fii cândva iubită
Așa adânc, așa gingaș cum te-am iubit.

E tot ce a mai rămas, e cenușa unei iubiri... care s-a derulat ardent, ca o torță!

- *Ce frumoasă descriere... mi-a poposit gândul la primul „te iubesc”, pe care l-am rostit eu. Sunt doar amintiri care dor, dar a fost frumos și nu regret nimic.*

Au fost ani frumoși pe care i-am trăit cu toată intensitatea, îți mai aduci aminte? Ce frumos a fost iubire, cât de minunată era viața noastră atunci când nu aveam nici o grijă. Ne plimbam prin parc ținându-ne de mână. Și ne șopteam cuvinte dulci într-un amurg. Simțeam că zburăm parcă departe de lumea asta dezlănțuită, parcă cerul și-a aruncat mantia de stele să ne protejeze iubirea pe care o ascundeam acolo în inimile noastre ... ne țineam de mână și în liniștea înserării stăteam îmbrățișați pe o bancă din parcul orașului fără să mai vedem pe nimeni și nimic în jurul nostru. Tot corpul meu a fost cuprins de senzațiile acelei vârste, eram ocrotită de brațele tale și mă simțeam în al nouălea cer. Nu știu dacă ai citit cartea lui Danielle Steel, „În al nouălea cer”? Exact așa mă simțeam eu atunci în brațele tale, ca cea aviatoare curajoasă ce zbura cu avionul ei. Au fost anii minunați ai tinereții noastre. Pe care nu îi vom uita niciodată iubirea mea. Te-am iubit și tu știi foarte bine acest lucru, Doamne, când stau și mă gândesc cât am fost de naivi! Nici nu pot să cred. Au fost, au trecut, iar acum ne gândim cu nostalgie la perioada aceea a vieții noastre pe care am trăit-o chiar noi, aieveya, deși parcă a greu să credem acest

lucru. Pe mine mă face să oftez și o lacrimă mi se prelinge pe obraz!

În seara asta m-am plimbat „singur”... mi-a răspuns robotul la toate 4 apelurile... la întoarcere, aproape de final. La al 5 - lea apel... eram pregătit să-ți spun că era „ultima fisă ”... dar văd că nu doar în poezie se întâmplă așa! Noapte bună!

-Îmi pare rău că nu am fost acasă, am fost în oraș cu Dan, un coleg simpatic... poate se va înfiripa ceva.

Telefon întâmplător- Alo, iubita mea, te deranjez, Aș vrea să-ți spun ceva, dar nu se poate, Decât dacă e vreme... Am fost nebunul care a încercat... norocul lui... cu cea din urmă fisă!

-Bună dimineața! Am ratat întâlnirea asta dar ne întâlnim data viitoare în univers. Doamne ce dor mi-e de tine! Aș face orice să recuperez timpul pierdut, din această viață, pe care încercăm să o trăim. Și câteodată să mai și iubim.. .sunt flămândă de iubire! Azi ești din nou în rai? De aceea nu poți dormi?

De vreo trei zile mă trezesc la 3,45... mai adorm de pe la 6 la 8,30?!

- Poate mă crezi o aiurită, o sentimentală, dar așa e... așa sunt eu, o romantică incurabilă. Trăiesc prin amintirile mele dragi!

Da ce... de acasă, noaptea se pleacă doar la gară?! Nu rata ocazia...va fi super... după cum te știi eu!

-Adică, sunt o zănatecă?! Bună dimineața iubire... de la Adam și Eva până în zilele noastre iubirea a fost

mereu pe portativ. Îmi place muzica ei, mă încântă, mă înseninează, îmi face viața mai frumoasă.

Ai putea fi... o boemă care să-și trăiască a doua viață ca într-un vis... un vis frumos!

-Acele cuvinte alese de iubire te fac să trăiești cu adevărat, să ai senzații sentimente, vai ce frumos poate fi, când iubești... și trăiești!

Bună dimineața! O melodie cu „tematica biblică”... interesantă... cu prietenul meu, de-acuma, Walter Ghicolescu! Interesantă dar nu neapărat religioasă. Mi-a plăcut. În fond e iubire... După Eden, era musai nevoie de ceva școlarizare! Alfabetul iubirii... La prima, nu neapărat religioasă... legată doar de Eden și mărul... Eva și Adam! O parabolă...

-Luminița iubirii se aprinde doar prin cuvinte, și ce e mai frumos pe acest pământ decât iubirea?! Despre iubire învățam toată viața și nu e simplu sau poate... Da, dar complicam noi lucrurile. Ce bine ar fi să fie un alfabet al iubirii numai ca atunci ar trebui să fim toți la fel și n-ar mai fi interesanta viața. E un subiect tare stufos și delicat totodată.

Nicoleta dragă, e un cântec... cu cuvinte foarte bine ticluite care te fac să visezi și să plătești... dar nu discutăm noi odată de „descântecul”... „de ce știi să faci tot ce-mi place mie”?! Aici e toată vraja... și începi să folosești litere și cuvinte tot mai deosebite... în timp ce prin stomac ai roiuri de fluturi!

-Știu că e un cântec cu cuvinte frumoase dar cuvintele sunt instrumente periculoase.

Da... vorbirea e monovalentă... în timp ce tăcerea e de aur, adică e polivalentă... Dar doar prin cuvinte te poți exprima... curenții biologici au eficiența mai scăzută!

-Ha, ha!

Ninge și -n sufletul meu, cu fulgi mari de zăpadă .
(Iarna mea)... Noapte bună!

Scrisoare pe zăpadă-Mădălina Amon

Fulguiește-mă cu sărutări să adorm sub nămeți de vise frumoase... Ninge... închide ochii...

-Fulgii mei de zăpadă sunt formați din sentimente, ce



*pot face dacă
sunt prinsă în
această iubire,
ca într-o
capcană?!
Emoțiile și
trăirile mele m-
au învins de
fiecare dată...*

*„A fost odată ca-n povești” dar hai să uităm și să
putem merge mai departe, fără lacrimi, cu capul sus,
cu demnitate.*

Ninge în inima mea... cântă Maria Gheorghiu.
A început să ningă, poate fără rost. Peste iubirea stinsă
fără nici o lacrimă...

Coloana sonoră a filmului Fata Morgana... o poveste de
dragoste despre tanchiști! O melodie dragă sufletului,

tanchistului din mine... mi s-a întâmplat aieuea, ca în film... o fată m-a așteptat toată ziua la poarta unității ... Eram în poligon la trageri și ne-am întors pe la 7 seara... am sărit gardul și am alergat în gara, căutând prin vagoane... a fost o îmbrățișare de mai bine de un sfert de oră și lacrimi... că trenul pleca... Au urmat 5 zile de arest... dar au fost clipe frumoase, în care cred că am scris și poezii!

-Au rămas amintiri frumoase!

Cea mai frumoasă e când m-am liberat... l-am implorat, în genunchi pe Comandantul Companiei, să scrie pe foaia de drum destinația Iași ... nu Lugoj... Și a doua zi venind de la cursuri... o așteptam la ușa de intrare în căminul studențesc!

Monica Anghel - Spune-mi

Chiar dacă azi, Soarele va fi mai morocănos și mai zgârcit cu razele lui, sunt convins că va fi o zi frumoasă! Bună dimineața!

Dragostea este o muzica a cărei frumusețe nu se pierde, o suferință dulce, un sentiment sublim...

-Muzica iubirii e sublimă atunci când o cântă Monica Anghel, acest cântec îmi place și mie la nebunie, dar hai să uităm că uitarea e scrisă-n legile omenești...

Nu sunt sigur că am reușit, dar intenția e să te însoțesc la o plimbare prin oraș!

-Ce drăguț ești! De acord, un oraș splendid. Ți-a reușit. E un oraș mic dar minunat. Când eram în Italia îmi doream să fiu acasă din toată inima. Am stat acolo

10 ani, și am muncit pe brânci, mi-am ajutat familia, dar îmi place mult muzica lor, m-a cucerit!

Cine știe, poate chiar se va întâmpla. Mi-ar face plăcere. Sitte-ul era foarte încurcat și l-am „Piratat” mai dificil... dar dacă l-ai putut deschide... mă bucur.

Și mie îmi place... e orașul care m-a adoptat în urma cu mai bine de 40 de ani... Cum să nu-l iubesc!

Bună dimineața! O melodie cu iz de vară târzie... O melodie cu gust de vânt și sare... parcă ieri, o fredonam pe plajă la Costinești... dar și în serile frumoase la internat, când salcâmi erau în floare... și noi tineri și îndrăgostiți!

Ne-am întâlni în ceruri... peste o mie de ani... „eu creanga ta de aur... tu frunza mea albastră!”

Poetul George Țârnea... e poetul iubirii... are foarte multe poezii frumoase. E și muzică folk pe versurile lui... merită citit... sau măcar răsfoit... s-ar putea să-ți placă!

Remember... disco la mare... pe litoral!

Știi cum se traduce din chineză Cioc- Cioc- Ciao?!

-Nuuu!

„Sedusă”... și abandonată!

-Ooooo! Ești bine dispus.

Măcar din când în când... să ne amintim de glumele din tinerețe! E tot ce ne-a mai rămas... Restul...vorba Ecleziaștului din Biblie... totul e deșertăciune!

-Să nu ne pierdem optimismul. Mie mi-a rămas acel optimism, acea trăire cu puseuri dure, uneori line, ca apa de pe Mureș.

Nu ne mai „vindecăm"... doar că „puseurile" se repetă ciclic!

-Da, accept soarta așa cum este, și uneori zâmbesc: „oare așa a trebuit să fie viața mea?"... nu puteam a schimba nimic, dar sunt o mie de „dar”...

Mai prin tinerețe, pe șest, am citit o carte veche, scrisă în anul 1907: „Din psihologia poporului român"... scrisă de Drăghicescu... acolo explică tot. Da eu tot m-am încăpățânat 30 de ani să dovedesc contrariul... am pierdut lamentabil!



Atunci mai trebuie doar să acceptăm și să zâmbim. Așa e... bucuria lucrurilor mărunte și liniștea colibeii tale.... Păi tocmai... că mă învârt într-o lume cât mai mică și simplific la

maxim existența... străduindu-mă să ignor restul

-Sunt de acord cu filozofia budistă, pare deosebit de înțeleaptă. Noi nu putem schimba pe nimeni, doar pe noi înșine. Putem ignora ce nu ne convine, doar așa vom merge înainte... Ne protejăm și nu mai suferim. Noapte bună dragul meu și vise plăcute...

Am citit budismul... lucruri înțelepte... dar cam târziu pentru mine! Mă străduiesc măcar să mă „conserv”...

E așa cum spunea mama, draga de ea... omul e ca o frunză pe apă... iar viața... viața este ca o poveste!

-Câtă dreptate avea... Omul e ca o frunză pe apă, iar viața ca o poveste... Să fie așa și iubirea secretă?!

Mă repet... cu ce am înțeles din Biblie... bucuria lucrurilor mărunte...și liniștea colibei... Restul e deșertăciune! Pe cât posibil de evitat discuții de acest fel... îți otrăvesc sufletul!

-Așa este.

Vali Șerban - Fără tine 2004 Album „Ultimul lup”
Versuri: Vali Șerban, Muzica: Vali Șerban, Vali Șerban
- Toamna la Cluj

Nu mi-ai zis nimic de George Țârnea...

-Nu am avut starea necesară și răbdare, dar o să revin la el într-o zi mai potrivită.

Ok. Damen Tango... Guadalupe Pineda - Historia De Un Amor

-Oooooo, ce frumos!

Întâmplător, am dat peste versuri de Mihai Beniuc... l-am învățat la școală... Mărul de lângă drum...și alte poezii triumfale ale PCR... și ce era frumos au ascuns de noi... acum după 50 de ani vedem câtă manipulare și derută a fost... și mai este... la fel e cu Istoria... și multe altele... Îți trimit „O pereche”... două poezii care acum, pur și simplu mă surprind.....

O scrisoare de adio....și răspunsul....

ULTIMA SCRISOARE Florian Pittiș

*Sfârșitul a venit fără de veste.
Ești fericită? Văd că porți inel.
Am înțeles. Voi trage dungă peste
Nădăjdea inutilă. Fă la fel.
Nici un cuvânt. Nu-mi spune că-i o formă,
Cunosc însemnătatea ei deplin.
Știi, voi aveți în viață altă normă,
Eu însă-n fața normei nu mă-nchin.*

*Iar de va fi (cum simt mereu de-o vreme)
Să plec de-aicea de la voi curând,
Când glasul tău vreodată să mă cheme,
Voi reveni la tine din mormânt.
Și dac-ar fi să nu se poată trece
Pe veci pecetluitele hotare
M-aș zbate-ngrozitor în țărna rece,
Plângând în noaptea mare, tot mai mare.³*

Răspuns la ULTIMA SCRISOARE de Mihai Beniuc
Este răspunsul pe care l-am dat poeziei lui Mihai

³ Mihai Beniuc, *Poezii, Ultima scrisoare*, Editura de stat pentru Literatură și Artă, București, 1960

Beniuc... „Ultima scrisoare”...

*Sfârșitul a venit, însă pe un alt drum
Nu-s fericită, dar mai port inel
Că de la tine-l am, să-l scot acum?
Pecete mi-e și-i veșnicia-n el.*

*N-am nicio normă, dar mă revoltă firea
Când simt doar neputința de a fi
Tot întrebând, îmi irosesc privirea
Și-i dau speranță doar cuvântului de-o zi.*

*Când peste ochi veni-va o-nserare
Te voi cuprinde cu-nserarea mea
Vom merge-alături spre o altă zare,
Eu, veșnicindu-te cu veșnicia mea.*

*Și chiar de alt hotar mi te va cere
Voi sfărâma pecetea și-o să fie bine.
Și pentru că noi știm c-avem o Înviere
Eu am să vin să mor, atunci, cu tine.⁴*

O iubire risipită? Dureroasă? Tot iubire e... versurile frumoase cu vocea lui Pittis devin mângâietoare totuși...

-Doamne ce mult mi-a plăcut Florian Pitiș, vocea lui era mângâietoare la Telecinematecă și la

⁴ Mihai Beniuc, *Poezii, Răspuns la ultima scrisoare*, Editura de stat pentru Literatură și Artă, București, 1960

Teleenciclopedie. De fiecare dată, ascultam cu sufletul la gură, totul. Nu am cuvinte despre poeziile pe care le recita ca nimeni altul pe un fond muzical adevărat. O revelație de fiecare dată... muzica la fel ca poezia este oglinda sufletului omenesc.

Revenind la muzică și poezie... sunt melodii care ne intră în inimă și ne rămân acolo. Muzica va fi întotdeauna, liantul comunicațional cel mai direct cu sufletul omului.

Dans, dans, dans și poezie recitată...

-E vocea ta. Și versurile tot ale tale?

Seamănă?!

-Sigur ... dacă versurile sunt ale tale, vocea ar trebui să fie mai allegro, e prea gravă, nu te caracterizează. Vibrantă da, sunt de aceeași părere cu tine, dar nu gravă. Chiar dacă versurile conțin sentimente puternice, hai să încercăm să ne distanțăm puțin, face bine sufletului!

Da... e vocea mea, deși eu parcă o aud altfel! iar versurile... sunt reconstituiri la notițe din tinerețe... Aștept o apreciere vis a vis de voce...vreau să încerc la Foto-Videomontajul ce îl fac cu fosta fabrică... în loc de text scris să folosesc vocea... sau ambele... să se poată urmări imaginea mai bine... ți-am spus că mie parcă îmi sună ciudat vocea mea înregistrată...

-Eu am recunoscut-o dar poate e cam gravă, prea serioasă.

Cred ca trebuie sa te relaxezi puțin când înregistrezi.

Vezi... mie mi se pare că ar trebui să fie mai vibrantă...

-Dacă versurile te duc înapoi, luptă puțin, eu așa fac și reușesc... Hai cu mine acolo unde soarele abia s-a ridicat peste orizont și a răspândit praful de aur peste versurile mele, ca să-mi amintesc de iubirea ta...

Înțeleg... așa și este... e o poezie cu sentimente...
O să încerc să înregistrez un discurs la ședința... sau ședințe de lucru cu colegii. Când „recit” poezia, vrând, nevrând mă duc înapoi în vreme...

-Și eu aș vrea să mă duc undeva. Nu înapoi, undeva departe... Soarele nostru, el mi-a gravat un tatuaj de căldură, și dorință ca să nu te pot uita niciodată.

Bine. Te iau cu mine, dar nu știu unde, când, cum...
Doar undeva... cândva... într-o lume paralelă, second life... o lume de vise... ca și poezia mea... și când gândeam cuvintele alea trăiam cu capul în nori în vise... cred că asta m-a ținut cu dorința de viață!

-Chiar simt nevoia să evaderez. Să mă scutur de toate grijile, să nu iau nici măcar un gând cu mine.

Dar, vezi tu, omul e o creatură sociabilă... singurătatea o omoară... apropo de start și linia de sosire...

-Da, omul e o ființă sociabilă, vrea să comunice cu persoana iubită... Atunci ți-am șoptit pentru prima oară numele...acele momente au fost unice în viața mea, Dar am supraviețuit, așa ca după o furtună. M-am ridicat și am pornit mai departe... „oare așa

trebuia să fac?!”Am „căzut” puțin dar nu stau mult jos, mă ridic destul de repede. Va trece.

Și gândul la prieteni te face să te simți mai bine...

-Cred că lipsa soarelui e de vină.

Cu siguranță e un motiv... dar mai e doar o lună până la Mărțișor!

-Vine imediat mărțișorul, aș vrea de la tine un dar în sentimente, în iubire, toate le vreau. Poate mâine va fi bine, te doresc... Aș vrea să pot trăi fără mângâierile tale, dar pot promite nimic, voi încerca, așa a fost viața mea... oare o să reușesc? Îmi vine greu să trăiesc fără tine. Nu am învățat acest lucru, nu am reușit niciodată.

Du hast mein Herz berührt - Tu ai atins inima mea - Helene Fischer... Maria Nazionale - Ciao, ciao!

„Nu m-ai învățat cum să trăiesc fără tine. Cum să te uit dacă nu am învățat niciodată?

O melodie... cu gândul la primăvara ce va să vină... O melodie fără cuvinte... ca o scrisoare, ce are doar o coală de hârtie, albă, fără nici un cuvânt... O poți citi „printre rânduri ”... sau să-ți imaginezi orice...

-E atât de frumoasă. Aș vrea să o am în minte mereu, sau în buzunar sau în porți sau mai bine în ADN.

Mie îmi place Giuseppe Verdi, are o muzică fantastică... Și valsurile lui Johann Strauss, sunt unice... „Dunărea albastră”...

Acum am încheiat convorbirea cu cel ce mi-a șlefuit dragostea pentru poezie... profesorul de Limba și Literatura Română din Școala de la Lugoj, Valer Socol.

Melodia o poți fredona... intră în bioritm... și ajută...
îmi amintesc de o idee transpusă în versuri cu mulți ani
în urmă... ziceam că tinerețea nu e o vârstă... e o stare
ce depinde de primul cântec fredonat în zori!

*-Interesante versuri, nu le-am auzit niciodată. Mă fac
să zâmbesc și să-mi aduc aminte de tinerețe... Doamne
cum mi-a plăcut să dansez, pluteam pe aripi de vis,
când eram tânără eram nebună după muzica de dans...*

Așa e. Primul cântec ce-ți vine în minte. Dar cum să
memorezi Schubert?

Nu orice cântec... unul ce-l cultivi... și dacă găsește
culcuș bun... nu mai pleacă!

-Noapte bună!

Remember... all time is driming! Cam așa cred că
sună... o idee despre tinerețe... în tinerețe
E frumos să asculți și să privești... da ce ne-am face cu
„așa de multă iarnă "

VALSUL IERNII - WINTER WALTZ - LA VALSE
d'HIVER

*-Eu nu mai vreau iarnă. Astăzi e mai luminos și avem
un pic de soare, așa că am chef să fac o plimbare.*

Primii ghiocei, își scot nasul de sub zăpadă, în grădină!
La începutul lui Decembrie, imaginile astea parcă ne
speriau...acum totul pare o glumă! Feeria iernii
Liniște...La umbra Lunii!

Lună, tu Regina nopții
Ce virgină-și ai fost cu anii,
Te-ai lăsat la bătrânețe
Să te f--ă americanii!

Dacă te-or lăsa gravidă
Pretenții tu să nu ai.
Și când o să vină rușii
Vina tu pe ei s-o dai!⁵

-Hai că-i bună. Numai la asta nu mă gândeam! Am înțeles că americanii fac tot ce vreau în lume, dar nici chiar așa!

Deși s-a topit aproape toată zăpada... brândușele nu se văd!

Euforia dansului... plutind pe aripi de waltz...

-Te invit cu deosebită plăcere la un dans... ce frumos ar fi să fie posibil, dar mă ascund la umbra luceafărului adormit lângă o stea. Pentru un somn bun și vise frumoase.



Triluri de
privighetoare,
târziu
... La ceasuri
pereche... când
noaptea trece ca
o pisică peste
acoperișuri...
Somn ușor!

Amurgul purpuriu, însângerase
Talazuri răzvrătite peste mare
Și-un pescăruș ce se-avântase

⁵ „Folclor” din anii de liceu, 1970

Săgetând albastra zare...

Ne-a amintit că-i vremea de plecare.⁶

Am uitat să anunț... că e „Damen Tango”... înainte de
Somn ușor!

-Deci... te invit la dans!?

Accept cu plăcere!

*-A fost superb! Haios! O melodie dragă pe care n-am
mai ascultat-o de mult.*

O fredonam în pauze, cu fetele la internat... Ești tu,
doar tu, doar tu, Ființa cea mai dragă... Și-aș vrea s-o
spun tuturor...Dar clipele frumoase zboară... Muzica
anilor 70... cei mai frumoși...

*-Era vârsta cea mai frumoasă, pluteam parcă
deasupra tuturor ca un condor deasupra lumii pe care
o aveam la degetul cel mic..*

Toată viața mea de până acum

Ți-am închinat-o ție, doar ție,

În speranța că mă vei iubi

Dar, nu a fost să fie...

Am început să cred demult că de fapt avem un destin,
o foaie de parcurs de la care nu ne putem abate... Așa e
... Nu a fost să fie! Ar fi fost prea frumos!

*-Când scriu sau citesc, a doua zi mă trezesc târziu,
pe la 10-11, îmi fac o cafea și mă relaxez... și gândul
mă duce pe aripi de vis...*

Valsul florilor

⁶ Versuri, traducere după o melodie de Jose Feliciano, Que Sera, anii 1970

-Îmi plac lăcrămioarele, sunt florile cele mai înmiresmate cu parfumul iubirii.

Și mi-e liniște aici și îmi e poezie dacă pleci, să mai lași doar un colț de hârtie, să știu de tine.

-Și mie mi-e somn. Noapte bună!

Balsam pentru suflet. Demult nu am mai ascultat-o pe Lara Fabian... o sensibilitate deosebită... Noapte bună!

Cu nostalgia mării în suflet, recitindu-l pe George Țârnea... pe aripi de vis... în studenție, pe plaja de la Costinești, când toți băieții eram frumoși... și toate fetele erau frumoase!

Lectorul meu, la Monografia satului Măguri, după ce mi-a citit cărțile publicate a dat un verdict: ți-a plăcut cartea dat ți-au plăcut și fetele! Dar pe lângă asta m-a preocupat mereu enigma vieții și a morții, cine suntem și de unde venim, cine conduce lumea și căutam să filozofez găsind asemănări, similitudini din jurul meu...

Îmi aduc aminte adeseori de vremea când, în vacanța de vară mergeam la cosit sau la căpălit (la sapă). Obiceiul (cutuma) era ca la amiază, după mâncare, să te odihnești, adică să te refaci trăgând un pui de somn. Dar cui îi venea somnul?! Și printre sforăielile în cor, meditam și filosofam la nemurirea sufletului. Țin minte că pe coastă, la strungă tocmai se terminase de muls, ciobanul pregătindu-se să toarte cheagul în ciubărul cu lapte și așezându-se să mănânce de amiază. Cu câinii în jurul lui, așteptându-și boțul de mămăligă în timp ce oile trăgeau spre umbra acăților (salcânilor). În același

timp, văd la liziera pădurii cârdul de capre sălbaticе, ciugulind lujerii tineri ai copacilor...și mă gândeam la situația și viața celor două: oaia și ciuta, capra sălbatică. Ciuta e liberă ca pasărea cerului, păscând pe unde și ce vrea. Dar o pândeau primejdii la fiecare pas... lupul era marea primejdie și nimeni nu o păzea. În timp ce oaia, era păzită de cioban și câinii lui și avea hrana asigurată; dar trebuia să se lase mulsă în fiecare zi... Mă gândeam că e o comparație bună între socialism și capitalism!

Ședeam întins pe spate, pe jupul de tulei
Uitându-mă pe coastă, la mulsul oilor.
La brazi, La Râpa Dracului și la marginea ei,
Un țap, c-un cârd de ciute, pășteau în voia lor.

Vai, câtă libertate, e lumea toată a lor
Dar în tufișuri, lupul, pândește răbdător.
Dincolo oaia, păzită cu strășnicie-n strungă,
Dar drept răsplată biata, se lasă să o mulgă!

Redevenim copii... ori, poate-i prea târziu?!

Redevenim copii - Adrian Păunescu

Iubirea-i o copilărie din care învăț să mor frumos... nu e prea târziu să fim din nou copii. În fond acolo e fericirea, în inocența copilăriei. Problema acum e că suntem mai conștienți de tot și cum putem deveni inocenți când suntem înconjurați de griji, probleme, frici.

Melodia am folosit-o ca fond muzical la multe dintre Video-fotomontaje mele... E ca o plutire... pe aripi de vis...

-Dansăm din nou... sau plutim, cum vrei?!

Te invit la dans...

*-Cu plăcere! Mă topesc toată-n privirea ta
Mă atingi de parcă m-ai gusta...*

Ia-mă cu tine-n zbor... Somn ușor!



Bună dimineața !

Dulcea mea,
amara mea...

*-Puțină muzică
bună, câțiva pași
în ritmul muzicii
și ziua poate să
înceapă. O zi
minunată să ai!*

Am mai tras un
pui de somn...

Sași până la ora 12 ziceau Guten Morgen... Eu am adoptat cu plăcere, obiceiul asta!

*- Nici nu e rău... Bun obicei! Eu între timp am gustat
un cântec cu aromă de cafea... E frumoasă și gingașă
floarea de cafea, la fel și cântecul.*

Cu un buchet de lăcrimioare, sau liliacul lui Alexandru Jula!

*-Da, mi-a plăcut și mie Alexandru Jula cu melodia
„Când liliacul va înflori!”... minunată, te face să visezi
cu ochii deschiși la tinerețe!*

-Prietenă dragă, mă gândeam cum o să adorm când n-o să-mi mai cânti? Atunci când nu o să te mai simt lângă mine!? Noapte bună!

-Somn ușor!

-E frumos și bine că cineva ne aduce aminte cine suntem. De cinste, de demnitate, de bunătate și alte atâtea care caracterizau poporul roman. Spuneam, „caracterizau” la trecut. Foarte actuală...Citesc o carte interesantă!

-Când a fost scrisă?

Cam în anii 1938... 1944, în timpul războiului...

-noua ordine mondială

-documentar

-cercetări științifice contra umanității

-noul câmp de luptă mental

-crearea de boli de la distanță

-inducere telepatică

Mai am și asemenea preocupări... încă din liceu... cu OZN... și extraterestrii... De vreo 10 ani de când am intrat în legătură cu religia Rhael și Eloha, mă tulbură asemenea scenarii... acum am primit mesajul de la un vechi amic, pasionat de OZN -UFO...

Îmi pare rău dacă te-am întristat cu mesajul anterior Mai e până acolo... și cred că noi nu mai apucăm... Dar, cu gândul la primăvara care vine, mi-am amintit de Alexandru Jula... Noapte bună!

-Îngrozitor! Bine că nu l-am ascultat aseară că nici

Alexandru Julia nu mă mai liniștea. Si noi care credeam că gândul și sufletul nu ni-l poate controla nimeni. Dar despre ce religii vorbești tu?

Descifrând Misterul Vieții - Design Intelligent
Cred că te-am zăpăcit cu Aliens și Elohini... da cu siguranță noi nu o să-i apucăm... Religia a apărut cred că prin anii 70... eu am aflat de ea de pe niște sitte-uri „secrete”...în urmă cu 10 -15 ani, prin niște rețele de masonerie! Da m-au „ejectat” repede din sistem... poate nu corespundeam... Și m-am dat la fund... că începuse să-mi fie frică!

Dar mai bine îi ignorăm, nici cei ce conduc lumea, nu sunt mai fericiți. Toată tihna constă în liniștea colibei tale!

-Mai bine să nu știm ce va urma să vină, în sufletul tău și în viața ta, ... „unde va- cândva”!

Revin, obsedant, la "unde va... cândva"...

-Ai trăit periculos! Nu m-am speriat, sunt uimită și mai informată. Nu am reușit să ascult tot...

Aici nu mai este zăpadă. Cred că vine primăvara...

Ok....mă bucur!

Acum așa la 0 grade e minunat! Nu bate vântul... una din zilele frumoase din iarna asta...

Vezi dacă nu-ți iei o mașinuță... mică, da să te poți mișca unde vrei cu ea... Nu meriți atât? Ți-ar fi mult mai ușor să mergi la Timișoara...

-Am ajuns acasăăăă! Sunt o înghețată pe băț. Nu îmi mai cumpăr mașină la vârsta asta, i-am cumpărat soțului trei și pe toate le-a pus pe butuci! La mine în

casă e cald și bine, mai bine hai și tu să ne drăgostim un pic și cu siguranță ne va fi bine. Te voi iubi tare, tare, tare... până la Lună și înapoi. Și apoi iară de la capăt... ce să mă fac cu tine, cum să fac așa ca să nu-mi mai fie dor de tine...Te doresc mai mult ca orice pe lumea asta!

Dacă plec, mai bine nu mai vin! Și dacă vin, nu mai plec... și o să rămân și peste noapte, o să te iubesc, o să mă dăruiesc cu tot ce am, de tot, pentru totdeauna. O să ne iubim și o să mă joc cu părul tău blond și cârlionțat așa ca în anii de liceu, acolo în curtea școlii sub tei... Iubire, te rog nu mă părăsi... Ce-o să mă fac fără tine?!

Capitolul III.

Iubirea secretă, Golgota eternă

Ai să te-ntorci, într-un sfârșit
Ca un cocor, la cuibul părăsit,
Și-ai să-nțelegi că ai pierdut
Tot ce ascunde în iubire un sărut !

Sunt amintiri... amintiri care fac parte din viața mea... Și acum când toamna vieții îmi bate cu degetele în fereastră, parcă mă copleșesc! A fost o mare iubire de un an de școală și o vară tumultuoasă... Pentru că eu am hotărât să facem o pauză de 2 ani, să învățăm și să ne îmbrățișăm în Timișoara sau Iași, sub Teiul lui Eminescu... amândoi studenți... ea viitoare profesoară și eu viitor inginer! Îi promiseseam mamei mele... și era

dorința ei să urmez o facultate... Ori plimbările și reprizele de pupăceli ne cam luau din timpul de învățat! Când i-am spus, toamna la începutul școlii, o lacrimă s-a prelins din ochii ei ca mura... Peste ceva vreme când am văzut-o cu Gicu, colegul de clasă, un cuțit mi-a intrat în inimă... dar am răbdat și am mers mai departe, convins că am luat o hotărâre bună... Eram convins că o să mă aștepte! (ca o paranteză, într-o dimineață la baie, colegul Gicu îmi zice : Măi Mircea, ce să-ți dau să mi-o lași mie pe Violeta? Că văd că tu o neglijezi în ultima vreme! Gicule, un coniac la Braseria Zăvoi, i-am răspuns în glumă, că nu credeam că Violeta va trăda iubirea noastră!)

Dar așa a fost să fie... am mai scris prin cărți dar cred



că voi scrie o carte specială cu acest subiect... Am suferit, dar eram obișnuit ca atunci când îmi propun ceva să mă autoflagelez! Spre sfârșitul anului școlar, colega de clasă cu care învățam împreună pentru bacalaureat, am înțeles că mă iubea și era îndrăgostită de mine, dar nu spera să intre în sufragiile mele, fiind orfană, săracă,

crescută la Casa de copii... Dar am înțeles că îndeplinește toate condițiile pe care voiam eu să le aibă soția mea... și după 7 ani am ales să

fie mama copiilor mei... A fost cartea mea câștigătoare... după ce o întreagă lume a fost împotriva! Eu băiat drăguț, cu școală, de familie bună, să iau de nevastă o fată orfană, săracă, de la Casa de copii! Dar hai că m-au prins amintirile... Vin și eu....să pui și scorțișoară!

-Vinul e gata, are scorțișoară, nucă...te aștept!

Ecou, bună seara, doar atât... și o cană cu vin!

-Ai plecat iubire... cum poți crede că voi rezista?! E sfâșietor fără tine...

Cântărețul, Mircea Bodolan, îmi spune despre fericire ... dar există oare... sau e doar o sintagmă în Evanghelie ...,„Ferice de cei săraci cu duhul”...(Matei)... și de aici înțeleg exact contrariul...

Fericirea e doar un vis... un vis frumos, îndepărtat ... Dar prea frumos, să poată fi adevărat...

- Sunt de acord cu tine. Fericirea este doar un vis, o iluzie a noastră a femeilor, mă doare acest lucru, dar mi-a scăpat printre degete, am rămas mereu singură. Dar tu știi bine că există. Ai trăit clipe fericite în viața ta E adevărat - clipe, frânturi sau poate firimituri? Cineva deține bogăția asta iar noi primim doar firimituri de fericite ? E o idee...

Totuși, eu cred în iubire, mai mult ca oricând, ea îți dă puteri pentru a străbate în această lume păcătoasă...

Cred că ai dreptate!

-Nu vreau să mă îndepărtez de acest subiect, există iubire, pe acest pământ dar e foarte rară? Am învățat singură alfabetul iubirii și m-am trezit cu un vocabular

nou pe care nu-l cunoșteam înainte. Îmi ard obraji, doar gândindu-mă la iubirea noastră, platonice, gingașă, fără egal... dar e prea frumos ca să pot renunța, mă gândesc oare mă crezi prea îndrăzneată? Nu fac decât să mă dăruiesc acestui sentiment nobil și înălțător. Imaginația te urcă până la stele și înapoi pe pământul iubirilor secrete, platonice, trăită cu pasiune și o intensitate unică... știută numai de cei ca noi! Tu poți renunța? Eu nu pot, oricât aș vrea... Am trăit doar cioburi de iubire, doar frânturi de vise.

Reconfigurez punctul de vedere... Cea mai frumoasă întâmplare din viața mea a fost ziua în care ne-am întâlnit... Există fericire alături de copii și nepoți...Fără ei aș fi NEFERICIT! Conform teoremei negației și a reducerii la absurd din matematică... există FERICIRE! Noapte bună !

-Azi viața este mult mai prețioasă, dar să nu ne uităm sentimentele, sunt cele mai importante. Afară e iz de primăvară, aduce în sufletele noastre triste puțină dragoste, semințe de iubire, cine știe, poate vor înflori cândva!

Ai spus-o ca pe-o definiție sau ca pe-o teoremă. Aduce fericirea pur și simplu, nu trebuie căutate motive. Probabil asta cauți și tu.

-Poate mă crezi prea sentimentală, ce să fac toată viața mea a fost clădită pe cioburi de iubire... Când am sperat ceva, s-a terminat fulgerător...

Bună dimineața! Așa este, am concluzionat... Ce spui tu, ar fi să ne întoarcem cu 50 -100 de ani în urmă... în

sat unde se cumpăra doar petrol pentru lampă, chibrituri și sare... trăiam laolaltă cu animalele și păsările... aveam sentimente și afecțiuni pentru vacă, purcel, câțel, pisică... era o lume mirifică!

Fiecare avea atribuțiile după puteri și vârstă... totul era firesc... în gospodărie, familie erau „de la cel cu țâța în gură, până la cel cu barba sură”... se creșteau și învățau unul pe altul... un fel de matriarhat.

-Acum avem pretenții mari, vrem multe dar dăm puțin. Nu ne mai mulțumește nimic și nu găsim împlinire în nimic.

Dar să nu ne întristăm, azi se pare ca va fi frumos. Ne îndreptăm spre primăvară și renaștem și noi. Plantăm semințe în pământ iar în noi semințe de fericire. Poate chiar rodesc!

Și astea sunt, „picături” de fericire...

-Pentru că te fac să zâmbești

Frumos. Noapte bună.

Peisaj de iarnă ... de vis... și de depănat amintiri, la gura Sobei.

-Pentru o astfel de muzică nu e niciodată prea devreme. Un început de zi perfect Nu-mi vine să cred ce iarna e la tine!

Ninsoarea de adio
Sălașul Amintirilor
Iubirea, e ca Soarele,
Care-ți sărută prin noroiul uliței, desculț,
Fără de plată, cald și blând,
Picioarele!

Dacă pleci... să nu mai vii,
Dacă vii.... să nu mai pleci!
Mircea Rusu - Frunze arămii
Respiram cu da sau nu
Tot mai mult alunecând
Și mai nou încerci și tu
Să faci pașii cei ...

ERAM DOI COPACI LUCA DANIEL

Valsul florilor

„Și mi-e liniște-aici și îmi e poezie dacă pleci, să mai lași doar un colț de hârtie.

E trist, dar adevărat! Multă vreme am trăit cu sentimentul că eu și generația mea am fost lași... că nu ne-am răzvrătit împotriva lui Ceaușescu... da poate ne putrezeau oasele pe la Canal sau Aiud...și copiii rămâneau orfani... Acum, DUPĂ, am crezut că până la urmă copiii noștri și generația lor, vor lua serios problemele, să-și croiască o viață mai bună. Dar cei din generația noastră ne-au dus și ne duc la dezastru și se pare că odraslele lor urmează la butoane... o adevărată catastrofă! Sunt total debusolat și dezamăgit... cum se pot complăce majoritatea... cu această situație. Sunt dezamăgit, că suntem în democrație(!) și majoritatea contează!

Am să postez filmul ăsta în fiecare zi în care am să intru pe Facebook. De ce?! D-aia!

O melodie caldă, liniștită... și vorbe deosebite. Somn ușor!

-Mi-ar plăcea să pot dansa cu tine, să te pot îmbrățișa, Lasă o parte din sufletul tău aici lângă mine. De multe ori aș vrea să te știu lângă mine, dar mi-e teamă că te voi pierde printre noianul de stele. Aș vrea să te pot atinge, să știu că ești cu mine. Încă nu am învățat să trăiesc fără tine!

Un cântec despre viață, iubire... și fericire!

Iubire divină: Mihai Napu Film: Lost în Austen (merită văzut).

Eu am fredonat-o și la duș... Și cu asta Somn ușor!
Măine va o zi și mai frumoasă !

BZN - Dance dance

-Frumos, frumos... Pentru tine... cu Somn ușor!

Cu un buchet de ghiociei!

-Frumoși și delicați. Mulțumesc.

O fătuță dragă sufletului meu... o citeam pe vremea când eram la Iași... dar poezia asta e nemaipomenită

Poezia Jucăria de Magda Isanos

-Mă joc cu toate aducerile-aminte la un loc... chiar e frumoasă și dulce cumva.

Ca un copil cu jucăria care i s-a stricat... dar n-a dat-o pe foc... pentru că alta mai frumoasă n-are!

-Dar e și jucăușă în același timp.

Caută pe Google... cu siguranță o sa-ți placă... eu multe strofe am reținut în memorie involuntar...

-Cred că o să-mi placă și ar fi un bun exercițiu pentru memorie.

Sărută-mă...

Muzica - Sergei Trofanov - Djelem Sărută-mă de
Magda Isanos "Sărută-mi ochii grei de...



*-Aș putea adormi
cu melodia asta,
deși mai bine aș
asculta-o iar și iar
și iar ..*

*Mă las îmbrățișată
de cântecul asta
Somn ușor... să*

visezi frumos!

*Să ne gândim la clipele de iubire așa cum ne vom
înviora, ne vom trezi din nou copii așa ca altădată.*

Bună dimineața! Magda Isanos - Murim ca mâine
Recitare: Lucian Dumbravă Muzica: Doug Maxwell
-Bună dimineața!

La Lugoj a mai nins încă o dată... e totul alb, ca pe
discul lui Newton în mișcare... ghioceii sunt iarăși
acoperiți de omăt... dar Visul vegetal le dă nădejde că
primăvara mult dorită va veni!

Magda Isanos - Vis vegetal.

Când te uiți la o ființa umană și simți o mare iubire
pentru ea sau când tu și frumusețea...

-Noaptea mi-ar da cercei de stele... Ce frumos!

Bună dimineața de la Lugoj!! Cu zăpadă proaspătă și
un Soare de nota 10*

*-Ghioceii sunt simbolul primăverii. Mulțumesc! Îmi
plac versurile de iubire, te fac mai bun. Toate aducerile*

aminte sunt la loc de cinste în sufletul meu pustiit și singuratic!

-Bună dimineța! E ger și la Lugoj dar nu avem zăpadă. Vaaai! Au înghețat ghiociei... Vino primăvară că mi-e dor de Soare!

-Versurile care-mi plac de obicei le rețin și fac exercițiu de memorie cu ele, așa mi se imprimă în suflet. De un cântec ce ajunge acolo la suflet mă îndrăgostesc imediat, adorm cu el în gând...tânjind după iubirea mea, pe care o consider ceva minunat!

O melodie alertă... ia-l pe Mircea și ieși la plimbare... Mircea Rusu & Friends - Flori prin părul tău întreg colectivul vă urează o primăvară frumoasă! Muzica și versuri : Mircea Bodolan, prietenul meu!

Ochi albaștri! Dar, dacă nu-i ai... săruți și ochi negri! M-am trezit pe melodia asta... când te trezești o ascultă! Eu mai un somnic până la 9... că mi-am luat un liber din orele suplimentare...

Cu o așa tehnică, cu siguranță găsești și cucerești un „băiat romantic ”...

-O să iau aminte, dar... nu mai vreau să cuceresc și să impresionez pe nimeni. Nimeni și nimic nu vor mai putea să ocupe locul tău în inima mea!

Am glumit! Da tehnica e spectaculoasă!

-Da, și simplă. Ai nevoie doar de imaginație.

E oaie "musulmană", poate turc? Pe mine nu m-a impresionat mâncarea din Turcia. Nu spun că a fost rea dar nici nu m-a impresionat.

În Turcia am mâncat doar kebab cu pui... atât!

-Nu am fost în Turcia, în schimb mi-a plăcut foarte mult Grecia... și ca dovadă anul ăsta merg iară... hai cu mine iubire, n-o să-ți pară rău... te voi iubi precum Elena din Troia!

Mi-ar plăcea să fiu cu tine să ne iubim, să mă iubești așa cum doar tu știi să o faci... Să te iubesc cu disperare, ca un soldat care știe că mâine dimineată va pleca la atac și poate că va fi ultimul asalt...

-Fericirea este acolo în sentimentele noastre, s-a ascuns de frica celor care sunt prea curioși.

Imaginile îmi par cunoscute... cred că am văzut un film... Și muzica e frumoasă... Somn ușor!
Mâine va mai fi o zi...

-Da, e un film cu final trist. Noapte bună !

Bună, să fie dimineata... și o zi frumoasă!
Fiecare dimineata e o fereastra deschisa spre o noua lume.

-Bună dimineata! Chiar Așa, hai la o cafea.

Talentate, frumoase și sexoase!
După audiție, cu siguranță visezi frumos! Somn ușor!

*-Primul a fost pe gustul meu. Încă pot dansa așa.
Le-am redescoperit după ceva ani... da acum m-au cucerit total... Sunt foarte obosit... după înmormântarea de ieri... azi prin spital la Brașov... o să adorm pe muzica lor... Somn ușor!*

O varianta la fel de frumoasă
Adorm târziu, cu tine-n gând,
Ca să visez de tine

Și mă trezesc fredonând
Același cântec... și tu ești lângă mine...
Bună dimineața!

Câtă frumusețe este în jurul nostru... dar noi, cum bine
zice Dalai Lama... în zborul și alergătura spre viitor...
murim fără a mai apucăm să mai și trăim!

*-Îmi place Dalai Lama, e mult adevăr în spusese
lui...alergăm spre viitor dar nu știm să mai și trăim
momentul, și uite așa se pierd cei mai frumoși ani din
viață.*

Așa cum a trebuit să plătim cu iarna, bucuria de a mai
prinde o primăvară... trebuie să mai aștepti să trăiești
„visul unei nopți de vară ”! Îți propun o melodie ca un
vis de primăvară....primăvara vieții noastre!

Să visezi e frumos, poate e și bine. Trezirea e
dureroasă.

-Eu vreau să te visez pe tine...

*Am rămas pe gânduri câteva momente, furată de
acele amintiri dragi care s-au pierdut în negura
timpului... Răcoarea dimineții mi-a inundat pielea
fierbinte de la razele soarelui. Pentru a-mi potoli
senzațiile puternice care m-au cuprins, vântul și-a
aruncat mantia de mătase blândă, peste corpul meu
încins. Niciodată nu voi mai trăi asemenea clipe
alături de o iubire imaginară, de o iubire secretă.
Toate aceste minunății ale tinereții, trăite în urmă cu
50 de ani, mi-au zdruncinat moral senzațiile pe care
le-am trăit atunci, m-au purtat pe aripile iubirii de
mult uitată, și pusă la păstrare în valiza cu amintiri...*

Iată că a sosit momentul, când vrând, nevrând trăim momentele trecutului, atât de îndepărtat și ne simțim foarte bine. Azi nu se mai pot întoarce asemenea clipe, ce n-aș da să mai pot trăi anii tinereții, să mai pot iubi, să mai pot merge după fragi pe deal, să te chem la un film cu Gianni Morandi și Laura Efrikian, dar nu mai am anii tinereții, s-au dus demult, parcă nu mai sunt aceiași persoană...

Mă doare acest lucru, dar nu pot schimba absolut nimic, din păcate. Cărările vieții nici măcar nu ni s-au intersectat ca să te mai pot vedea vreodată... Am plecat fiecare pe drumul lui în viață și am făcut ce am crezut că e mai bine. Iar iubirea noastră a devenit o trăire demult uitată, iubirea secretă! Și-a păstrat locul acolo în inima noastră ca o dulce aducere aminte... A fost frumos, mi-a plăcut acea trăire de suflet din anii aceia minunați, de atunci. Un singur lucru mă doare și azi, că nu m-ai învățat să pot trăi fără tine, singură... Sunt convinsă că și tu i-ai trăit cu toată ființa ta. De câte ori mă gândesc la noi, ce tineri și frumoși eram odată... Azi amintirile mă dor, mă gândesc la tine... Ce mai faci?

Timpul are o calitate pe care eu nu o agreez, este ireversibil...de ce este așa de crud, de ce nu ne putem întoarce la anii aceia frumoși: Măcar câteva zile și ar fi suficient, aș fi atât de fericită! Poate că aș mai putea schimba ceva din viața mea, poate aș putea salva sufletul cuiva care acum 50 de ani a făcut parte din viața mea, a fost perechea mea, jumătatea

sufletului meu... Poate că acum aş fi mai curajoasă, mai hotărâtă în luarea deciziilor şi viaţa mea ar lua o altă turnură... Dar toate astea rămân doar vise deşarte... Ştii prea bine că acele vremuri nu se vor mai întoarce niciodată! Mi-aş dori să ne mai plimbăm de mână pe aleea cu castani din parc, să ne ascundem după trunchiurile lor şi să ne sărutăm ca atunci...

Dar toate sunt doar vise, nimic nu se mai întoarce înapoi... Acolo în adâncul sufletului meu de femeie încă mai trag speranţe... Ce floare rară e iubirea... nu ai de unde să o culegi. Ea înfloareşte doar în inima celor care se iubesc sincer şi pot urca pentru împlinirea visului lor până acolo sus în „paradisul iubirii”! Doar acolo poţi găsi această floare minunată care ne-a marcat anii tinereţii, anii de liceu!

Dragostea mea, iubirea mea secretă, în ziua aceea în care am fost cu tine la cules de fragi aveam de gând să-ţi fac o mărturisire... dar m-am temut. De tine, de sentimentele mele, ale tale, nu mai ştiu exact! Te iubeam, dar îmi era frică şi să o spun cu voce tare...

Azi mă macină şi regret că nu ţi-am spus acel secret al meu, pe care l-am păstrat ascuns în suflet pentru tine... doar pentru tine dragostea mea!

Cât despre visul din seara asta, a fost puţin altfel. O colaborare între orchestră şi actori. A fost frumos.

-Să visezi frumos. Poate așa cândva vom ajunge să ne cunoaștem, să ne recunoaștem la trup și suflet... cine mai poate ști?!

O melodie pe care o ascult mereu, dar nu mă satur:
ULTIMUL ROMANTIC

-Frumos!

Urmările unui accident astronomic... mă uitam după stele... și m-am împiedicat de covor. În final le-am văzut... erau verzi!

-Îți doresc să poți trece peste această întâmplare tristă... Arăți foarte bine! Ești ștampilat.

Am primit mesaj de la NASA... evenimentul a fost monitorizat și înregistrat...

-Se mai întâmplă și accidente de genul ăsta. Poți să zici ca ai primit un pumn în nas.

Păi dacă m-am ales doar cu „julitura”... cum să nu fiu bucuros! Povestea cu julitura și umflătura!

În armată ne puneă bromură în ceai... să nu ne apuce ... da la mine de-abia după ce am primit primul cupon de pensie, a început să-și facă efectul!

Deci cu siguranță, există o legătură... văd că a fost și legiferată! Vezi tu... ce are în cap „populimea”... nu e de mirare că sunt manipulați...

-Multă prostime și vor fi din ce în ce mai mulți

Mama proștilor rămâne mereu gravidă...

-Ha, Ha, ha... Ești singur? Nu ești obișnuit cu asta.

Știi cum e să te plimbi prin... să zicem Grădina botanică sau oriunde, să calci desculț pe frunzele căzute, spre înserare și să-ți cânte melodia asta în cap

sau în suflet? Să o simți cu toți porii? Să simți cu tălpile
moliciunea reconfortantă a frunzelor?

*-Da, am călcat și eu pe frunzele căzute prin Grădina
botanică din Cluj...A fost frumos, mai ales să calci cu
picioarele goale...*

În continuare, la ce scrii tu, cred că se asortează... la
o plimbare prin Copou...

Dans

Când mergi seara la plimbare

Te încearcă un sentiment ciudat.

Ți se pare că stelele, una câte una,

Se iau de mână cu Luna

Și dansează un dans fantastic

În jurul Carului Mare,

Ce trece scârțâind din toate încheieturile

Pe calea Lactee

Pasărea de apă, speriată

Își ia zborul

Când cel mai frumos gând

Aleargă spre inima ta...

Era o noapte caldă de vară, cu cerul plin de stele... și

„serveam patria"... la 20 de ani!



-Frumoase versuri, îmi plac... Sigur că acele trăiri de la vârsta de 20 douăzeci de ani ți-au rămas imprimate în inimă chiar dacă era pe timpul... stagiului militar, când „serveai patria”, militar în

termen fiind. Ție ți-e ușor să exprimi niște trăiri, adică ai vorbele la tine și o spui foarte frumos.

Fluxul memoriei involuntare....

-Mulțumesc mult!

În sfârșit, încep să-și dea drumul... e primăvară... da cele mai frumoase sunt încă mici... și poate le-am mai și rărit dăunătorii... Da amu, am de unde să-ți ofer un buchetel... Deși se zice că cei cărora le plac florile, le rup... iar cei care le iubesc... le udă!

-Tu udă-le în continuare, eu mă mulțumesc cu intenția.

Nu mi-a plăcut să rup florile niciodată. Și pe ele le doare până ajung în apă, în vază.

O primăvară pe „repede înainte ”... da muzica face toți banii... și compensează. Degeaba vine primăvara... dacă încă atâta iarnă e în noi...

-Iarna din noi eu o asemăn cu distanța dintre oameni. Acel gol imens care desparte generațiile dar putem corecta prin imaginație și poezie..

Aseară am adormit pe muzica asta... se derulează ca o bandă fără sfârșit... Să ai o seară frumoasă...
O lume care există doar în imaginație... și poezie!
Natura este o minune. Din păcate nu ne facem timp să o vedem, să o simțim cu adevărat. Ar trebui contemplată și ce meditație eficientă ar putea fi.

-Natura este o minune cerească. Noi nu avem timp să o vedem cu adevărat, este fantastică, pe mine m-a inspirat de atâtea ori.

„Cu mâine zilele-ți adaugi
Cu ieri viața ta o scazi...
Și ai cu toate astea-n față
De-apururi ziua cea de azi!”⁷

Cu siguranță, Eminescu a cutreierat codrii... și a admirat „Lacul codrilor albastru”... A văzut totul cu ochii altei lumi... poate și noi, într-o altă viață, vom prețui altfel fiecare clipă!

Noapte bună Nico! Somn ușor și să visezi frumos!
Chiar, oare cum mai e să visezi? Că pentru mine e ceva foarte îndepărtat... și nici măcar cu ochii deschiși!

Plouă... e urât...

Aș vrea să fiu, măcar o noapte
Un felinar arzând la geamul tău
Să-ți luminez în vise și în șoapte
S-adorm spre ziuă, în părul tău!
„Amurgul purpuriu însângerase
Talazuri răzvrătite peste mare

⁷ Mihai Eminescu, *Poezii, Cu mâine zilele-ți adaugi*, Editura Cartea Românească, București, 1978

Și -un pescăruș ce se-avântase

Săgetând albastra zare...

Ne-a amintit că-i vremea de plecare!"

-Ce mult mi-au plăcut aceste versuri. Doamne ce revelație. Dar am lăsat valiza cu amintiri pe un peron de gară. Și acum amintirile mă dor!

Din trei tufe, a mai rămas doar una...

Încet, încet, se trec... ca tot ce e frumos pe lumea asta!

Îmi imaginez o toamnă târzie... cu trandafiri ofiliți de sărutul otrăvit al brumei... un capăt de cărare, la margine de poiană... cu negură deasă ca un fum... cum cade brumă groasă... și-i prea târziu acum... Și peste tot aleanul necuprins... Simt cum mă copleșește și cum ucide. Așteptarea ce pe suflete a nins... (improvizatie!) Vara brațelor tale - Mădălina Amon ... fiindcă pleci nu uita să închizi ușa zilei ce dă înspre seara, lasă valiza cu amintiri, pe peronul din ultima gară.

Un cântec tăcut... pentru neuitare... și-apoi să plec pe nesimțite, așa ca o părere... Și încă un „Somn ușor ”!
Cu speranța că și mâine va mai fi o zi!



-Și eu ascult muzică, a devenit un obicei, sau vizionez un film la TV. Îmi plac filmele cu final fericit, încă sunt o optimistă întru ale iubirii... așa am pierdut toată viața mea și nu am

învăţat nimic din cele întâmplate!

-A fost doar o părere... somn ușor!

Cred că ți-am mai spus... în muzica asta, parcă în fiecare cântec îmi imaginez o poveste de dragoste... cu sfârșit trist... din păcate... Mă fascinează și mă amețește ca un drog plutind în visare: Străina mea

-Și spuneați că nu mai poți visa... fă un exercițiu de imaginație și schimbă finalul, în unul fericit.

Interesant ce propui... o să caut... și sper să și găsesc cântece cu melodie și vers cu final fericit...

Da va trebui să mă ajuți și tu... că nu mi se pare prea ușor!

-Tu n-ai visat niciodată cu ochii deschiși?

Nu prea...mereu cu ochii deschiși a guvernat rațiunea, ochii minții... mai apoi inima și sufletul... ochii sufletului... Mie mi s-a părut ceva mai deosebit... mai aparte ...

-Așa este.

Ai muncit ceva! La noapte o să dormi buștean!

-Dacă mă lasă spatele.

Pune-ți ceva cald la șale...

-Ce drăguț ești! M-am lipit de teracotă. Mulțumesc pentru grijă.

Nu mă lași să dorm...

Consideră că pe muzica asta te leagă... Și o să adormi... Să ai mâine dimineață forțe noi...

-Acum chiar adorm cu gândul la tine dragul meu, zâmbind !

Azi nu a plouat... e doar un plăcut remember! Sunt în

Târgu Jiu, azi am ajutat un prieten să taie pomii în livadă!

Răsfoind prin calculator am găsit ceva ce mi-a răscolit amintiri frumoase... și îmi amintesc cu nostalgie de activitatea mea de sâmbătă și duminică... și mă gândesc să le vezi și tu... să vezi cum am fost ca Ofițer de stare civilă... poate un pic atipic! E un filmuleț... l-am pus pe E-mail!

-O să te admir când ajung acasă.

Nu-mi vine să cred... nici un fir de păr alb... Mama ei de viață.

-Uau! Ce bine arăți.

Am fost! De mult sunt doar istorie...

-Vezi ce face viața cu noi! Așa am fost odată, tineri și frumoși, dar anii au cam trecut, nici mie nu-mi place, dar din păcate anii au trecut și fără să vrem am ajuns în toamna vieții.

Poate și ceva amintiri... în mintea unor oameni... cu care mă întâlnesc pe stradă... și mă salută cu „Să trăiți!”. Sau le spun copiilor sau prietenilor: „Asta e nenea care „ne-a nenorocit!”.

Și azi va fi o zi frumoasă! Chiar dacă am pierdut răsăritul Soarelui...

-Guten morgen! M-am trezit la 5,30 ca să merg să-mi fac programare pentru analize. S-au făcut ieri, informație eronată! Așa ca pe la 10 m-am pus la somn din nou.

Un pui de somn nu strică ... și așa afară e rece !

-Bun sfat. Totuși, nu sunt legumă... încă.

Asta o invocam mereu în sesiune... dar din păcate între examene aveam doar 5 - 6 zile!

Nu trebuie să dansezi... știu că ești obosită... doar să ascuți și să privești...

Spuneai c-am să te uit... În care viață?

versuri - Gilda Stoian muzica - Sergey Grischuk

Select the optimal resolution...

-Dar vreau. Pentru un tango nu sunt obosită niciodată... Mi- aș dori să pot dansa cu tine, să te îmbrățișez, să-mi lași puțin din sufletul tău aici cu mine... pentru atunci când îmi va fi dor de tine, dor de noi... Mi-e teamă de drumul făcut în viață de una singură mereu, încă nu am învățat să pot trăi fără tine...

Ăsta e ultimul... lent... îmbrățișați, plutind în visare...

-E foarte plăcut. Am dansat, a fost frumos. Minunat. Aș vrea să văd ce se ascunde în spatele ochilor tăi. Văd atâta gingășie, tandrețe, atâta dragoste. Pot să sper că ai avea ceva sentimente pentru mine?! Noapte bună!

Privește lebăda care merge prin iarbă cu pas legănat, banal, până ajunge la o undă de apă... Un selfie... cu cârdul de lebede... gata de livrare!

-Un selfie pe jumătate..

Corect... A noastră și-a ocupat locul... provizoriu... În studenție, în amfiteatrul unde studiam seara târziu, era un pian... și pe la ora 22 venea un băiat și cânta 30 de minute, exersa de fapt... habar nu aveam ce e și cum se numește... dar cu capul pe bancă visam...

-Mâine mă întâlnesc cu el

Norocoasă...

-Așa zic și eu

Când eram la Iași mergeam la teatru, operă, filarmonică, film de două ori pe săptămână... asta e orașul... dar am ajuns în provincie! Viața la țară...

-E o altă etapă.

Un profesor ne avertiza... da nu luam în seamă... toți voiam cât mai aproape de casă... Iașiul era o oază de cultură și artă, cu biblioteci deosebite...

Mă simțeam în largul meu... au fost cei mai frumoși ani...

-Fii recunoscător pentru asta. Nu se pot lăuda mulți cu așa ceva

Doar eu și cărțile... multe recomandate de oameni deosebiți... Și multe interzise... dar văzând tânărul pletos, îmbrăcat modest cu o pereche de blugi... zi de zi la sala de lectură m-au îndrăgit...

Îmi amintesc...eram prin cls a VI-a, cânta Constantin Drăghici...

A căzut o frunză-n calea ta (Cerbul de Aur 1968)

Imagini din Arhiva TVR cu Constantin Drăghici în recital la Festivalul Cerbul de Aur din...

Ți somnic ?! Somn ușor... să visezi frumos...

-Bună dimineața Primăvară!

Valsul frumuseții- Waltz of beauty- compozitor Eugen Doga

- Gramofon.

„Viața nu poate fi decât bucuria sinceră de a respira,
de a gusta un pahar rece cu apă” ...

*-Ce frumos a fost odată când eram și noi tineri și
frumoși visam la o iubire mare, o dragoste...*

Bună dimineța. O lalea mai deosebită... și magnolia
cu parcurs efemer!

-N-am mai văzut o astfel de lalea. E frumoasă.

O experiență inedită... a fost excelent... melodia lui
Zamfir o am ca și coloană sonoră la filmulețul cu
fabrica! Andre Rieu a fost minunat... când e în direct
face tot felul de giumbușlucuri... cu o măiestrie artistică
deosebită!

Mulțumesc că m-ai luat cu tine!

-M-am simțit bine... Noapte bună!

Cu tine-adorm... cu tine mă trezesc! Bună dimineța!
Cred că e printre primii interpreți de muzică ușoară
descoperiți la Lugoj... că acasă în sat știam doar
muzică populară... Benone Sinulescu și Irina Loghin...
aveam și recitaluri la serbările școlare!

Nu mai sunt sigur, dar cred că e melodia care m-a
inspirat când am scris Autumnală...

Tu nu mai veni... Cu un zâmbet mi-ai ucide liniștea din
suflet... Eu ce-aș mai iubi?!

*-Cântece frumoase care spun ceva, transmit emoție.
Trimite-mi și mie poezia ta.*

Da cred că ți-am scris-o...

Va mai veni o toamnă
Să-ți despoaie trupul de mine.

Toamna începuturilor,
Să-ți despoaie trupul de amintiri...
Anotimpul venirilor tale bate la ușă.
Tu nu mai veni...
Cu un zâmbet, mi-ai ucide
Liniștea din suflet.
Obosit și bătrân...
Eu ce-aș mai iubi?!

*-Doamne ce-mi plac aceste versuri, sunt minunate.
Ca viața noastră, pe care am trăit-o în tinerețe. Mă
îmbată și acum atingerile ușoare, îmi saltă sufletul
până sus la stele...și înapoi, aici pe pământ la iubirea
noastră secretă! Nu cred ca am mai citit-o. Cu ce
ocazie ai scris-o?*

E din toamna în care am hotărât o „suspendare”
pentru un an cu Violeta... și să o reluăm... ca studenți.

*-Mă gândeam eu ca era legată de un „eveniment”
trist. Noapte bună!*

Da, a fost trist, dureros... mă automutilam...
autotorturam... în anul III de liceu nu am mai fost nici
pe departe o revelație... și i-am promis mamei că o
sa-i împlinesc visul... dorința de când m-a adus la
Lugoj în clasa a V- a... Deși am ratat prima
încercare... au urmat alte chinuri... dar în final am
reușit... Am pierdut-o pe Violeta... dar cine știe, poate
asta a fost destinul.

*-A fost o iubire care te-a copleșit atunci, și probabil
și pe Violeta, dar a fost cândva dureros pentru tine.*

Avem un destin bine stabilit înainte. Putem încerca să trișăm, să căutăm, ne zbatem dar rezultatul e cel stabilit la început. În final, destinul a fost super generos cu mine!

-Dar cu ce preț? Ai mutilat o iubire cu bună știință.

Nu știi de ce... da credeam că o „să mă aștepte"... Speram...

-Ai alungat-o, la ce te așteptai?!



Îmi imaginam
că o să o duc cu
mine la
Timișoara...
Să o ajut să
între și ea la
facultate... să
fîm împreună...
Magnolia... în
trecere pe la noi

prin grădină!

„Amurgul purpuriu însângerase

Talazuri răzvrătite peste mare

Și -un pescăruș ce se-avântase

Săgetând albastra zare

Ne-a amintit că-i vremea de plecare...”

-Noi nu îl ascultam pe Gianni Morandi cu melodia
asta? Dă-mi o sărutare de la tine

Mi-ești nespus de dragă știi prea bine...

-Îl ascultam și eu pe Giani Morandi, în fiecare seară mă îmbătam cu cântecul și mai ales cu vocea lui.

-Doamne! M-am întors în timp. Am întinerit!
Undeva...cândva... Există cu adevărat!

-Acea atingere imaginară, ireală, mă impresionează mă face să mă întorc la anii tinereții. Acea intimitate platonică îmi dă săgeți și-mi mângâie inima capricioasă de intensitatea sentimentelor.

Te rog oprește-te. Mergi la culcare, mi-e somn...
Ești în stare să mă ții treaz toată noaptea. Când să mai visez?

-Hai să mergem la culcare, e târziu...

Pe melodia asta sigur adormi... te și leagăn!
Ok! Ce facem acum? Ne jucăm sau dansăm?
Mulțumesc mult. Și eu vă doresc Sărbători luminate și binecuvântate. Am înțeles că nu ți-au plăcut pricesnele!

-Trebuie să ai o dispoziție specială ca să-ți placă pricesnele, mie nu mi-au plăcut niciodată.

Eu am momente în care așa ca și muzica folk... mă ameteșc... și evaderez în altă lume... sau poate doar altă dimensiune a acestei lumi!

-N-aș spune că nu-mi plac, dar nici că-mi plac. E atâta jale în cântecele astea și nu-mi fac bine. Cred că trebuie să ai o anume simțire și eu nu o am. Poate sunt defectă.

Așa e, jale multă... dar ce poate releva mai mult neputința noastră, nimicnicia și slăbiciunea.
These incredibly unique designs would make for the perfect house to live in...Inginerie...

Bună dimineața! Am vrut să ascult Zdup și Zdrop da sunt prea, gălăgioși...

-O, nuuuu! Mai bine să bem o cafea bună, cu aromă de iubire... Bei o cafea cu mine?!

-Cu plăcere... Mi-a plăcut cafeaua. Suficient de tare și foarte aromată!

„Încă odată, iară și iară!

A iubi... e primăvară!”

-Da, a iubi e primăvară în sufletul și inima unui îndrăgostit.

Serenade “Cititorule, cine ești tu oare care-mi citești...” Rabindranath Tagore...

-Ce frumos se aude vioara. Și ciripitul păsărelelor. Da, e iubire...

Acum câteva minute am aflat pe Facebook că a murit bunul prieten și coleg de clasă al mamei mele, poetul Ion Horea... am scris câteva versuri, o poezie în stilul lui... ca un ultim omagiu...

-Ai vorbit despre poetul Ion Horea, ai scris câteva versuri în stilul lui și ai vorbit despre el ca un ultim omagiu. Să-i fie țărâna ușoară! Amin!

Da... Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Bună dimineața, soare!

Ia din macii umezi, flăcări vii, ușoare. Care să înflorească dintre lăcrămioare... în seara asta nu te rețin mult... trebuie să recuperezi orele de somn! Noapte bună!

Bună dimineața! Cam târziu, da mai poți bea o cafea cu mine!

- Primăvara începe cu tine...

Ce trist ar fi

Dacă într-o zi

Fără iubire ne-am trezi!

Holograf - Să nu mi iei niciodată dragostea

Cu melodia asta adorm... și mă trezesc... Așteptarea m-a nins, sunt un om de zăpadă troienit. Doar sufletul zburdă prin grădini chiar flori... „Călător prin vis”

Mi-e dor... mi-a fost dor, așteptarea m-a nins... dar voi rămâne mereu ... „călătorul din vis”!

Mi-e dor, atât de dor... să visez în doi.

-E atât de frumoasă! Îmi place cum se aude vioara, plânge și râde. O mai ascult odată...

Damen dans...

Să-ți fie dor de dorul meu

De multe ori ai nevoie de o simplă îmbrățișare, să te poți ascunde în brațele cuiva și...

-Să-ți fie dor de dorul meu, și ploaia ochilor să doară... Frumos!

Să te trezești citind așa ceva! Că eu amu zic Guten Morgen! Ce simplu mi-ar fi dacă nu te-aș iubi! Somn

ușor... să visezi frumos!

-Somn ușor și ție.

Bun dimineața!

Cucuriguuuuuu!

Guten Morgen...



cu 5 minute înainte de ora 12!

-Cucuriguuuu! Ce frumos ești!

Tot în întârziere sunt... da e bine și mai târziu... acum a plecat delegația de la Baia mare! M-am zăpăcit...

-Zăpăciturile! Ce-i cu tine?

Acum mă uit mai bine la poze. E foarte frumos aranjată curtea. Vasile Palade zice că trebuia să mă fac arhitect... da i-am spus că e vina lui... el m-a îndrumat spre inginerie!

-Ești arhitectul moșiei tale.

Îți trimit ceva mai devreme... până vine nani!
În prag de seară... pregătite de culcare! Noapte bună!

-Tu mă omori tango cu tango. Am închis ochii... Și am dansat cu marea într-o seara frumoasa de vară...

Știi întrebarea aia perversă...De ce știi să faci tot ce-mi place mie ?!

-Eu dansez cu muzele în fiecare noapte, nu am somn, dar îmi place să scriu, nu mă deranjează nimeni...Conspirația universului? Sau poate conspirația iubirii secrete?!

Poate, două suflete dintr-o altă viață, rătăcite prin univers!

-Hălăduiesc prin cosmos. Zboară printre stele și luceferi, căutând tihna și sufletul îngenunchiat al iubirii...

Bântuie, căutând răspunsuri... și nu-și împacă sufletul, nu-și găsesc liniștea în cercul anotimpurilor!

-E adevărat. Eu încă mă caut pe mine, dar mi-e teama de ce aş putea descoperi. Mi-e teamă să fiu așa cum simt, să fiu autentică. Mai caut și azi... poate voi găsi un suflet cald și sincer.

Trăim în lumea asta, am fost „dresați ”... și suntem încorsetați de anumite reguli... doar uneori evadăm, pentru scurtă vreme...

-Dacă am reuși să ne scuturăm de tot praful acumulat, de reguli obositoare, am găsi și liniștea care aduce firesc fericirea.

Suntem prea puțini, o minoritate, o câtime, fața de lumea în care trăim... nu avem nicio șansă... suntem captivii propriilor noastre vise... E o lume rece și rea... cred că dintr-o eroare am aterizat aici!

Mi-ar plăcea să ne putem teleporta în alta lume. Sau mai bine în Insula iubirii!

-Mi-ar plăcea să dansez cu tine, chiar mă tentează, ne-am mișca încet, lasciv... și aş fi foarte fericită să te simt lipit de mine!

Un tango argentinian, așa ca la întrunirile de la internat din anii de liceu. Să te strâng în brațe, tu să adormi cu capul pe umărul meu... Și să ne rugăm ca Domnul pedagog să mute brațul patefonului cu acul încă odată la capătul plăcii, ca să mai reia încă odată melodia. Cu siguranță se gândea că și dumnealui a trecut prin momente asemănătoare! De ce nu fac acum o minune Elohini?! Eu mai cred în Elohini... în Eloha! Trebuie în final să-și corecteze creația... E foarte

simplu și ușor să iubim și să muncim corect... și să trăim gratis... și fericiți!

-Eu cred că Dumnezeu are simțul umorului și se distrează foarte bine cu jucăriile lui... Cu creația lui... Noapte bună!

Guten Morgen! Du hast mein herz... de mâine încep ploile... inima la culcuș! Te invit la dans... Și un wals... dar mă mișc mai greu!

-La bolero nu trebuie să te miști foarte repede și figurile nu sunt complicate.

Între timp am sesizat că nu sunt bărbierit... așa că m-am conformat rapid... chestie de gentilețe!

-Ești pregătit?!

Bărbierit... da la pijama!

-Pregătit pentru somn!

Mi-ar plăcea să visez... demult nu am mai visat... în somn...

-Visezi sigur dar nu-ți amintești.

Posibil... da înainte, dimineața revedeam visul... erau vise frumoase.

-Fă un exercițiu. Înainte de culcare fă-ți o promisiune. Că dimineața îți vei aminti tot. Programează-te

Adică...

-Îți programezi inconștientul să facă ce vrei tu. E ca atunci când zici: dimineață trebuie să mă trezesc la 6. Și te trezești fără alarma exact la 6...

Asta înțeleg... da cu visele...

-Nu se poate să nu visezi. Toți visam. Relaxează-te

O să văd mâine dimineață.... și o melodie de
adormit... Noapte bună!

*-O noapte bună frumoasă în pași de tango. Să
visezi frumos!*

Am dormit bine... și am visat... am visat frumos!

-Ți-ai amintit?

Ultimul... Când m-am trezit parcă vag mai era
ceva... da s-a șters... Îți mulțumesc că existi!

*-Foarte frumos. Îți doresc să visezi frumos și în
noaptea asta și... să-ți amintești.*

Deși e seară... și cam târziu pentru cafea... pe
muzica asta se poate adormi!

O cafea pentru tine (Coffee for you)

Azi a fost ziua Cimitirelor... după un tur de 10 ore am
reușit să ajung pe la toți... Pentru câteva momente, am
închis ochii și mi i-am imaginat, pe fiecare... așa cum
era... la căpălit, la coasă și strânsul fânului. Dumnezeu
să -i odihnească în pace!

*-Dumnezeu să-i odihnească în pace! Chiar mă
gândeam, oare pe unde ești? Bănuiam că ești plecat.*

Sunt foarte obosit... am stat în picioare... și am
condus 300 și ceva de km... Sper să mă pot reface până
mâine... și o să mă bucur că am mai depășit un barem!
Am ajuns într-un impas... nu știu ce muzică să-ți mai
trimit... ce să-ți mai scriu... cu ceva vreme mai înainte
ți-am trimis un video „Îți mulțumesc că existi !”... chiar
așa este, e adevărat!

Datorită ție și a câtorva prieteni am reușit să mă ridic...
În urmă cu 2 ani, într-o dimineață am simțit cum cade

cerul pe mine. Am căzut în genunchi, apoi m-a strivit la pământ... nici nu mai știu cât a durat calvarul, am trăit într-o altă lume. E groaznic, de la o zi la alta să vezi cum viața ta se schimbă radical... că nu mai ești OM normal și va trebui să te adaptezi la alt mod de a trăi.

Ce s-a întâmplat de fapt... în urma unei banale operații după anestezie rahidiană, în coloană, am rămas cu picioarele amorțite, aproape paralizie și nu m-am mai putut mișca... (probabil au atins sau ciupit și un nerv!) după 10 zile, disperați, au repetat anestezia și încă o intervenție, dar fără nici un rezultat favorabil... ba dimpotrivă, picioarele erau și mai rău.

Și uite așa am învățat să trăiesc și altfel... și au trecut doi ani! Poezia „Iarna mea” dacă ți-o mai amintești, este chiar despre mine! Poate uneori sunt mai ciudat, mai cicălitor... Nu aș vrea să plictisesc. Dar vreau să-ți mulțumesc că ești... că m-ai însoțit în vremea în care „învățăm ” să umblu... că te-am știut aproape de mine în călătoriile mele în lumea de vis... Îți doresc „Noapte bună!” Măine dimineată când te trezești o să mai afli ceva despre mine! Te consider că ești sora mea (mi-ar fi plăcut să am o soră ca tine) și un prieten drag! La ceas târziu... „să mă ierți dacă-ți scriu!”



*-Îmi pare rău,
îmi pare atât de
rău ai trecut prin
așa ceva. Eu
credeam ca e
vorba doar de
operația de la
sold, care cred că*

*a mers bine și te-ai refăcut. Nici nu știu ce să-ți spun..
.dar viața e plină de tot felul de surprize. Important
este să poți să accepți situația și să vezi viața și din
alta perspectivă. Mă bucur dacă prezenta mea a
contat pentru tine.*

*„Întâlnirea” noastră a contat și pentru mine. Mult. Mai
ascultam eu muzica dar nu la intensitatea asta. Așa că
așteptam în fiecare zi mesajele tale cu muzica și ziua
mea era mai frumoasă. Vezi tu, nu întâmplător ne-am
regăsit deși au trecut atâția ani! Ne-am ajutat reciproc.
Eu sunt sora ta iar tu ești fratele meu de care am atâta
nevoie. Aș vrea să știu că zâmbești. Te îmbrățișez cu
drag.*

Îmi amintesc cum, la un moment dat am luat o
hotărâre dificilă... dar o hotărâre care conștiința mi-a
dictat categoric să o iau. Mama, m-a dat la școală la
Lugoj, cu niște sacrificii mari. Din start se știa că va
trebui plătită cantina și internatul în general, indiferent
ce note și ce medie aveam. Pe motiv că aveam școală
cu 8 clase în sat. Dar la absolvire cu greu puteai să
depășești condiția de a obține admiterea la o școală

profesională! Ori mama și-a dorit cu orice sacrificii să mă știe om învățat, să mă știe domn, așa ca și colegul ei de clasă, poetul Ion Horea. Plimbările și pupăcelile cu iubirea din anul III de liceu, ne luau timp prețios; așa că am rămas în urmă cu învățătura și în nici un caz nu puteam îndeplini speranțele mamei. Așa că am hotărât suspendarea oricăror relații pentru un an, și reluarea lor după intrarea la facultate. După nici două luni iubita mea m-a trădat, cuplându-se cu un coleg de clasă. A fost un cuțit înfipt în inimă, o dezamăgire fără egal. Dar mi-am continuat drumul ales împreună cu colega de clasă și prietena mea, învățam, ne pregăteam pentru obiectele din care se susținea examenul de bacalaureat: limba și literatura română, matematica și fizica. Dorina era foarte bună la matematică, eu recuperam la literatură și fizică, așa că făceam un cuplu foarte bun. Totul mergea foarte bine, numai că la începutul trimestrului al treilea, când mai aveam aproximativ trei luni de școală m-am gândit că Dorina, colega mea îndeplinește toate condițiile pe care le consider eu necesare să le îndeplinească soția mea. Totul s-a întâmplat în seara de 24 ianuarie, când după serbarea zilei Unirii am continuat cu dans, ca de obicei întrunirea interniștilor. Am dansat cu Dorina toată seara, pluteam în ritm de vals într-un cerc amețitor. La sfârșit am condus-o spre dormitor și la despărțire s-a finalizat cu un sărut. Un sărut pe care nu o să-l pot uita niciodată. M-am simțit iubit cu toată puterea ființei ei, cu toată dragostea ei curată de fată!

-Ai venit atunci când nu mai așteptam pe nimeni și nimic; și nu eram legată doar de munca mea, lupta cu cărțile. Ai venit asemeni unui sol al tinereții și prosperității!

A fost cea mai frumoasă zi, ziua în care te-am cunoscut. Apoi zilele care au urmat au fost o melodie de dragoste! Puținele zile ce ne-au mai rămas s-au scurs pe nesimțite...

-Te iubesc! Te iubesc din prima zi în care te-am văzut în primul an de liceu. Dar nu am îndrăznit să mă gândesc că ai putea să te gândești la mine. Eu o fată orfană, săracă, crescută la Casa de copii!

Am reușit să te cunosc, ești prietenul meu cel mai bun, cel mai credincios. Te iubesc! Îți dau în grijă inima și sufletul meu de visător, romantic. Ți le pun în podul palmei ca pe un bănuț...să ai grijă de ele și toată viața vor fi ale tale. Nimeni și nimic nu ne vor despărți...

-Nu te îmbăta cu apă rece, mai avem mult până la capăt...Admitere la facultate, armata pentru tine. Cine știe, vei mai cunoaște fete, ochii care nu se văd se uită!

După Examenul de bacalaureat, după ultimul clinchet de clopoțel, am organizat Minibanchetul, o petrecere la cabana Stejarul.

- Să nu uiți că te iubesc...Nu am mai iubit și nu voi mai iubi pe nimeni altul decât pe tine. Să știi că nu mă voi căsători, o să te aștept pe tine oricât de mult ar trebui să aștept!

Sub emoția și apăsarea gândului că e ultima zi când mai suntem împreună, am dansat mai tot timpul

îmbrățișați, înlănțuiți într-un joc amețitor... Dar ziua pusă și ceasul fixat vine!

-Hai cu mine să-ți arăt locul unde am crescut și unde am învățat. E un castel medieval foarte vechi. Spre seară o să ai un autobus care te va duce spre casă.

A venit vremea examenului de admitere la facultate. Dorina mergea la Iași. Eu la Timișoara. Aflasem că diplomele de la Timișoara sunt recunoscute în R.F. Germania. Și un gând ascuns mă bătea încă de prin anul III de liceu.

Dar nu am reușit să obțin o medie care să-mi permită să ocup un loc de student. În toamnă s-au anunțat câteva locuri la Subingineri, dar mândru cum eram nici nu mă gândeam. Dorina intrase la facultatea de Chimie industrială la Subingineri. Am fost totuși la Institutul de Matematică fizică din Târgu Mureș, era foarte ușor, am și intrat dar m-am retras: nu puteam să mă gândesc că voi fi profesor de matematică-fizică într-un sat cu noroaie și cizme de cauciuc așa ca satul meu!

Știi ceva: hai să mergem în gară, pe peron. Acolo ne putem îmbrățișa și săruta la fiecare tren care sosește și pleacă din gară!

-Tu ești nebun! Ce zice lumea care ne vede?!



Doar noi vom
fi mereu în gară
la fiecare
garnitură de
tren. Ceilalți
călători care
coboară merg
spre casă, iar
cei care urcă se

duc cu trenul. Și cei care au însoțit călătorii la gară se duc spre casă. E normal ca în gară cei ce se iubesc să se îmbrățișeze de bun venit sau rămas bun și să se sărute. Trebuie să profităm de asta! Așa eu o te pot săruta mult, mult. Deși nu o să mă satur de sărutul tău!

-Și mi-e îmi place strategia ta... Dar Mircea dragul meu, tu cânți, tu descânți! Uiți că ora fixată vine... Trenul care te va duce la unitatea militară se apropie...

Bună dimineața! Cred că am visat! Sau încă mai funcționează „fluxul memoriei involuntare”. Pomii sunt plini de flori... doar Magnolia se trece, ca tot ce e frumos pe lumea asta! Florile de primăvară...

-La tine totul e viu și colorat. Lalelele mele nu au înflorit.

Uneori, muzica îmi dă energie, alteori mă umple cu melancolie. Plutesc... Dacă vrei îți trimit filmulețul făcut ieri, după trecerea prin cimitire... să-mi dai o notă! Asta-i lucrarea surpriză... da azi nu pot lucra...

„De multe ori ai nevoie de o simplă îmbrățișare, să te poți ascunde în brațele cuiva și să...

Ninge în inima mea... cântă Maria Gheorghiu. A început să ningă, peste iubirea stinsă fără nici o speranță...

Ce să ascultăm azi... după o zi plină... dacă ai zis că nu-i sărbătoare... am terminat de scanat fotografiile Neamului vreo 360 de bucăți... și am construit un suport în trepte pentru jardiniere. Mâine îl termin și îl vopsesc se pot planta flori sau chiar căpșuni! O oră de ascultat... și visat!

-A anunțat și la știri despre mutarea sărbătorii. Deci n-ai păcătuیت azi. Mai devreme am ascultat-o pe Mădălina Amon.

Am pus telefonul în priza și l-am lăsat să cânte. Atunci să continuăm. Acum plutesc eu și visez... Sunt cântece celebre, de dragoste... interpretate genial la chitară...

-E o colecție superbă!

S-a întrerup... sau s-a terminat... că am ațipit!

-Eu ascult încă...

Și eu am repornit-o. Bună dimineața! Mi-am amintit că la 10 am „ședința” de lucru la „Terasă” cu colegii... așa că am prins viteză!

Azi ne delectăm cu Adam...

-Lucrez în bucătărie și sunt bine dispusă!

A fost odată... Costinești...ședeam pe gârdulet mâncând caise... la agățat gagici... La răscruce de

vânturi. Pentru cei ce își mai aduc aminte și pentru cei ce trebuie să învețe adevărata muzică!

Gânduri bune, cu prietenie...

"Când trei pereți deja s-au prăbușit sub furtuna cea distrugătoare. În peretele ce ți-a rămas e toată speranța...

Priceasna "Sub o salcie" interpretata de Preotul Marian Marcus de la Oastea Domnului... Priceasna închinată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria...

-Și eu sunt gata. Anul ăsta am vopsit ouăle cu foi de ceapă, ca pe vremea copilăriei.

Excelent...Eco...

Păcat că nu pot merge la stropit! Doar imaginar... călător prin vis!

-Păcat

Învieirea Domnului este sărbătoarea care a adus omenirii speranța mântuirii, a iertării și a iubirii, prin sacrificiul Domnului ISUS HRISTOS. „Veniți să luați lumină "... este îndemnul care ne apropie și ne face să fim mai buni, pentru că lumina vine din inima fiecăruia dintre noi. Așa cum ISUS HRISTOS învie mereu, și speranța trebuie să renască de fiecare dată!

Îți dorim să petreci aceste sfinte zile de sărbătoare înconjurată de cei dragi ție, în liniște și pace, cu multă bucurie în suflet! HRISTOS A ÎNVIAT!

-Vezi, chiar asta nu-mi place. Ne cântăm nimicnicia și neputința. De ce? Sigur că raportat la Dumnezeu și

natură, suntem slabi, dar așa ne-a creat. Atunci să acceptăm, nu să ne plângem și să ne jelim atâta. Adevărat a înviat!

Ar trebui să salut cu „Hristos a înviat!” Da m-am dezobișnuit de tradiția veche....
O muzică de relaxare...

Am așteptat o vorbă, o scrisoare... ca un soldat în postul lui de pază pe frontieră, la capătul lumii... Așteptarea e un sentiment prietenos pentru mine, e așa ca o durere dulce, moleșitoare... Am așteptat, dar așteptarea „m-a nins”, oferindu-mi vise himerice, dintr-o lume de visare... Am așteptat... Nimeni nu știe să aștepte așa ca mine!

E o încercare de condei... dar poate în străfundul minții tot există un sâmbure de adevăr...

-La ce să mă gândesc, citind rândurile de mai sus? La faptul că nu am comunicat zilele astea? Dacă da, așa e... a fost sărbătoare, ai fost în vizită și nu prea era oportun. Adevărul e că mi-am făcut unele griji. Dacă nu te referi la asta, gândurile tale sunt frumoase, simțirea ta este adâncă și scrii frumos. Continuă!

Flori de liliac... ale noastre nu sunt chiar atât de frumoase!

-O atingere ușoară care vindecă sufletul.

Cu rouă pe ele... Bună dimineața! E frumos liliacul. Eu am alb, dar nu l-am văzut anul asta. Apropo, nu am plecat la Timișoara...

Liliac alb... și un fel de arbust cu flori ca de salcâm roșu... O colecție superbă de liliac. Muncesc din greu... am stropit toate plantele din grădină.

-Ești foarte ocupat. Și eu sunt... am umblat toată ziua și încă nu am terminat. Urmează Fabrica de bere.

Doar nu cumva faci cursuri de degustător?!

-La fix după o zi hoinară. Îndemn la visare și vise frumoase.

Somn ușor... să visezi frumos!

La ceas târziu... să mă ierți dacă-ți scriu! Mâine dimineată când te trezești o să asculți... Melodii de neuitat!

Mi-am schimbat telefonul de ceva vreme... și am pierdut toată corespondența de pe WhatsApp. Îmi amintesc, destul de vag, conversația în urma căreia am hotărât să fac un pas în spate... Nu am fost niciodată împreună, așa este și ai dreptate. În zicerile mele cred că mă refeream la o clipă, o clipă care e mai puțin decât o clipire, o zbatere de ochi... Dar m-am mulțumit chiar și cu atât... o clipă... o câtime microscopică dintr-o viață. Într-o discuție cu tine, pe WhatsApp, îmi spuneai că nu mai vrei să vorbești la telefon, nu mai vrei să vezi pe nimeni... că te-ai retras la Timișoara și comunicai doar cu păsările și vegetația. Cu ocazia vizitei la Timișoara, pe drum mi-am amintit acest aspect care l-am scăpat din calcule...Voiam să mă întorc din drum, dar am continuat... Nu am vrut să ratez ocazia revederii. Dar cu toate astea, o să te uit...

N-am să-ți mai scriu, frumoasă doamnă,
Chiar dacă o să-mi fie dor de dorul tău.
O să-mi mai amintesc în lunile de toamnă,
De chipul tău suav, ce m-a vrăjit mereu...

N-am să mai stau în nopți, la ceas târziu,
Gândindu-mă la tine, visându-mă-n trecut.
Vei fi o carte închisă, în care nu mai scriu,
Și voi uita, de vremea când te-am cunoscut.

*-Așa a fost atunci, demult și sunt mândră că am avut
prilejul să fiu iubita ta, iubirea ta secretă, în această
poveste, incredibil de frumoasă. Te iubesc!*

Am trecut tăcut, pe strada ta mai ieri
Voiam să mă opresc în poartă să îți bat.
Dar amintirile nu le-am găsit pe nicăieri
Și-am înțeles că negreșit, tu m-ai uitat.

Încet m-am depărtat cu pas grăbit,
Cu gândul, tot la ce-a fost altădat.
Dar ce folos de amintiri, dacă sortit
Să fiu fără de tine am fost blestemat.

*- Ne doare acel bilanț și tresărim ori de câte ori ne
aducem aminte de ani tinereții.
„Când luna răsare pe cer
Și stelele prind să cadă,
Tu vino în brațele mele,*

Așa ca întâia oară!”

Îți mai amintești de aceste versuri iubire? Le-am scris pentru tine, atunci când deși te iubeam, eram speriată de sentimentele mele. Vezi tu, eu așa am simțit atunci poate e prea mult, poate nu ești de acord cu mine!

Dar azi s-au schimbat multe:

„Iubirea se rupe

În mii de bucățele

Nu-i pasă nimănui că doare

Sau că l-ai iubit până la stele!” Sunt convinsă că noi am fost altfel, am trăit acele sentimente cu adevărat, și cât a fost de frumos! Recunoaște și tu că am dreptate... poate că vreodată ne vom întâlni în viața asta... sau poate într-o altă viață... Nu ți-am făcut niciodată declarații de dragoste, declarații de iubire în momentele fierbinți ale iubirii noastre. Oare de ce?! Mă întreb uneori... Eram prea timidă... îți amintești, când mă îmbrățișai roșeam toată. Deși parcă simțeam că mă topesc de plăcere!

Azi îmi reproșez că poate am fost prea naivă, dar cu siguranță te iubeam, chiar dacă nu ți-am spus asta niciodată... te adoram, te visam în fiecare noapte, și totuși îmi era teamă de ceva necunoscut! E frumoasă iubirea la vârsta aceea. Tot ce s-a întâmplat atunci rămân doar vise neîmplinite, cum vrei să le spui dragul meu... Azi sunt fericită, dar toate...

„Iubirile mele

Au fost niște cioburi

Pe care

*Nu le mai poți aduna
La un loc
Au rămas doar crenguțe uscate
Bune doar pentru foc!*

Am ajuns iar la un capăt de drum. Din păcate se pare că de data asta e un drum înfundat. Toată viața am așteptat... și așa cum am mai spus-o, nimeni nu știe să aștepte așa ca mine! Și tot degeaba... Nu mai vreau să aștept pe nimeni și nimic. Mai repede sau mai târziu voi parcurge o altă perioadă a vieții care chiar dacă nu-mi convine, așa mi-e scris, ăsta e destinul meu. Mă străduiesc să fiu cât mai bun, mai înțelegător, mai înțelept, acum când toamna vieții îmi bate la fereastră! Dar totul e de domeniul trecutului, e un fapt consumat... Moș Ene a uitat să treacă pe la mine noaptea trecută, așa că am scris poezii... Subconștientul lucrează, știe el ceva!

Acuma ești ceva, ce parcă nici n-a fost.
Și vei rămâne un număr vechi de telefon
Chiar dac-ar fi să te mai văd, e fără rost,
Căci la adresa ta nu mai e nici un ton

Dac-o să mai aflu vreo veste despre tine,
Cum că ți-e bine, sau poate că o duci mai rău
Noi doi nu mai avem nici amintiri comune
Și nu pot, să te mai primesc în gândul meu.

Mă obișnuisem cu tine, visând la orice oră
Când te țineam în brațe și eram fericit.
Și când m-ai alungat din viața ta afară,
Tocmai atunci, cu patimă, eu te-am iubit!

Am început să despic firul în patru, eu perfecționistul, referitor la invocata "dezamăgire" a mea în urma vizitei mele la Timișoara. E o dezamăgire de altă natură... A fost o deosebită plăcere să fiu cu tine, nesperat, după atâta amar de ani, când sincer uitasem cu totul de tine. A fost boala și suferința mea... te-am descoperit așa cum erai altădată... și împreună cu tine am traversat o perioadă grea din viața mea.

A fost doar un episod din viața mea, pe care nu-l pot renega.

Dacă nu-i prea „sufocant”, ți-aș mai cere o favoare... Lasă-mă să mai visez la vremea când îți simțeam răsuflarea pe umărul meu, ce înmugurea, chiar așa de la distanță, sentimente sublime. Așa cum ai apărut în viața mea, tot așa, tiptil, tiptil, să te faci nevăzută și neauzită. Voi încerca să învăț cum să pot trăi fără tine, deși întreg trupul meu se revoltă și îmi stăpânesc cu greu lacrimile... Îmi este teamă, atunci când va veni seara și tu nu mai ești! Îmi voi aminti cuvintele tale dragi, voi adormi cu tine în gând și azi și mâine... și peste un an, mereu, mereu! Până la capătul Lumii...

Când ești îndrăgostit și crezi că este timpul să te eliberezi, încerci să rezolvi problema cu o scrisoare.

Dar nu sunt convins că voi putea cuprinde tot ce vreau să-ți spun... În inima mea, întotdeauna va fi un loc special pentru tine. Pentru că iubirea noastră este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată... Numai că iubirea e ca valul, vine și pleacă... Din păcate valul este dragostea noastră, care asemeni valurilor oceanului se rostogolesc cu putere spre larg. În timp ce scriu, îmi aduc aminte că tu mi-ai adus bucurie în suflet așa cum nici o altă femeie nu a putut face vreodată și toate astea într-un moment în care aveam cel mai mult nevoie. Tu ai reușit să scoți la iveală tot ce e mai bun în mine, iubirea ta m-a ridicat pe culmi inimaginabile... M-ai făcut să mă simt iubit, să mă simt puternic. Deși sunt convins că niciodată nu vom putea fi împreună, ți-am dat inima mea, ți-am pus-o în palme ca pe un puiuț de-abia ieșit din găoace... Ți-am dat toată viața mea ție și numai ție. Să ai grijă de ea și așa am crezut că voi fi mereu lângă tine, măcar cu gândul! Sunt multe femei frumoase în lume, dar pentru mine, pentru ochii sufletului meu nici una nu va străluci mai mult decât tine. Tu vei fi asemeni Stelei Polare, cea cu care te păcăleam atunci când voiam să-ți fur o sărutare! În nopțile lungi, de dor, când cerul va fi lipsit de stele, dragostea ta va străluci pentru mine... Și poate că într-o zi, stelele noastre pereche se vor alinia din nou. Te iubesc! Te-am iubit dintotdeauna, dar a devenit insuportabil să mai menținem această relație de la distanță. Mi-e greu să mai accept să nu te pot ține în brațe, să nu te am lângă

mine și să te văd mereu doar prin Video Call. Vreau să te sărut nebunește, până mă satur de buzele tale, de ochii tăi! Să adorm cu capul pe umărul tău și să mă joc cu părul, cu miros de flori de salcâm, așa ca în anii de liceu...Culcat pe spate în iarbă, cu ochii ațintiți spre cer... Singur, doar cu amintirile mele...O bandă de magnetofon, un Grundig vechi din vremea liceului, mi se derulează în minte neconținut...Mă duce cu gândul departe, peste ani, peste o viață...Te-am iubit [Nicoleta...Chiar dacă atunci nu îndrăzneam să îți spun! Îmi era frică, îmi era teamă că tot farmecul acelei iubiri se va destrăma bătut de o vrajă! Atunci, demult, am crezut că o să mă prefac că tu nu mai ești; iar tu vei uita că m-ai cunoscut vreodată...Eram ferm convins, că amândoi am greșit și, că este cel mai bine era să urmăm drumuri diferite. Această despărțire va fi spre binele amândurora, ne va vindeca pe amândoi. Eu mă voi retrage printre caietele și cărțile mele din biblioteci și sălile de lectură, cochetând cu iubiri platonice, romantice... Tu vei întâlni un băiat vesel și dezinvolt, care te va face fericită.. Am să caut un motiv să pot să trăiesc fără tine...Deși nimeni nu mă poate convinge că cineva vreodată o să te iubească așa cum te-am iubit eu...Cum să-i spun inimii că ai plecat? Ce o să pun eu în suflet în locul tău?! Știi prea bine, e prea târziu pentru noi. Îmi va fi foarte greu, dar te voi uita... Chiar dacă nu te voi mai revedea și nu mă voi mai trezi dimineața lângă chipul tău drag. Vreau să știi că

pentru tine, să te pot uita, voi călători departe, prin toată lumea, peste mări și țări, până la capătul orizontului. Dar întotdeauna vei rămâne eterna mea iubire... pentru că între noi nu există distanță, nici timp, nici spațiu. Nu a fost niciodată și așa va rămâne... Există o legătură pe care nu o poate rupe nimeni: iubirea noastră secretă....

Amintirea ta, n-o mai păstrez în minte,
Oricât aş încerca, n-aş mai putea
Să-mi mai găsesc în suflet, ca-nainte,
Atât de dragă și iubită ființa ta.



Sfârșit

În loc de postfață

„De vorbă cu iubirea secretă” este o carte a adolescențelor de altădată, pe parcursul căreia, protagoniștii se prind de mână pentru a pluti pe valea amintirilor, dezvăluind episoade de viață pline de candoare. Mânați de nostalgia primilor fiori ai iubirii, eroii romanului se redescoperă la maturitate, în cadrul unor conversații delicioase, cât se poate de reale, care ar fi putut avea loc la telefon, ori prin intermediul mesajelor trimise grație aplicațiilor din telefonia modernă. Autorii se reîntorc permanent la amintirile legate de satul natal, la jocurile copilăriei, la întâlnirile și neliniștile adolescenței, la lecturile de altădată, la părinții și dascălii care le-au fost model.

Evident, tema centrală a conversațiilor este iubirea care se reconstruiește în spațiul unei citadele de amintiri adolescente formate din episoade de viață concrete sau inventate, unde elementele de realitate și ficțiune se îmbină în chip armonios dând naștere unor scene de viață emoționante și veridice.

*„Iubirea celor doi este una umană, trăită cu ardore, cu patos, cu durere uneori, cu clipe de vis și de visare, cu dezamăgiri și dureri, cu tot și toate câte viața aceasta le are și le dă cu prisosință fiecărui îndrăgostit”
(Mircea Dorin Istrate).*

Scenariu parcursului narativ este întrerupt de fragmente poetice inedite, din lirica națională și universală, și, deseori, ale protagoniștilor, care se comportă ca „două suflete dintr-o altă viață, rătăcite prin univers!”. Aceștia poartă deseori discuții de factură muzicală, fixând în lumina reflectoarelor melodii din palmaresul unor cântăreți remarcabili din trecutul muzical al ultimelor decenii. Conversațiile din miez de noapte sau cele de la început de zi devin pentru cei doi scriitori pretexte de re-evaluare, de conturare a unor euri lirice profunde, asemănătoare, însetate după poezia acestei lumi, al cărei glas se aude tot mai stins deoarece lumina sufletelor sincere și altruiste este estompată de răutatea, egoismul, lipsa de educație și empatie a societății actuale, furată de false valori și dorințe de înavuțire.

Un loc special în cadrul romanului este alocat versurilor proprii ale poeților care dialoghează, aceștia

fiind prinși, pe de o parte, într-un trecut plin de nostalgii, dar care au, pe de altă parte, privirile îndreptate spre porțile unui viitor încremenit.

*„N-am să-ți mai scriu, frumoasă doamnă,
Chiar dacă o să-mi fie dor de dorul tău.
O să-mi mai amintesc în lunile de toamnă,
De chipul tău suav, ce m-a vrăjit mereu...”*

*N-am să mai stau în nopți, la ceas târziu,
Gândindu-mă la tine, visându-mă-n trecut.
Vei fi o carte închisă, în care nu mai scriu,
Și voi uita, de vremea când te-am cunoscut.”*

Lectura cărții este reconfortantă, nostalgică și încărcată de speranțe desfășurându-se în ritm alert. Concluzia la care ajung eroii romanului este una singură: adevăratele iubiri nu mor niciodată. Ele dospesc într-un adânc de suflet pentru a renaște, oricând, ca o revelație plină sensibilitate contribuind la primenirea spirituală a fiecăruia dintre noi sau, pur și simplu, oferind materialul inspirațional necesar pentru realizarea acestui roman cu reflexe autobiografice, scris într-un limbaj accesibil și atrăgător.

LILIANA MOLDOVAN

Secretar L.S.R- filiala Mureș / U.Z.P.R.

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	<i>pag. 5</i>
<i>Argument</i>	<i>pag. 11</i>
<i>Capitolul I De ce te-am iubit?</i>	<i>pag. 13</i>
<i>Capitolul II De ce știi să faci tot ce-mi place mie?</i>	<i>pag. 45</i>
<i>Capitolul III Iubirea secretă- Golgota eternă!</i>	<i>pag. 75</i>
<i>În loc de postfață</i>	<i>pag. 125</i>

